

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Silenci, si us plau. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; bona tarda, president, diputats, diputades, gent del Parlament i persones que ens estigueu seguint des de casa i des d'arreu.

Des de la CUP no podíem començar avui d'una altra manera, que és recordant una molt mala notícia que ens acaba d'arribar, que és que han interceptat més vaixells de la flotilla. (*Remor de veus.*) A vostès no els interceptaran mai fent res de profit pel país ni pel món, no es preocupin.

I tampoc podem començar d'altra manera que denunciant el genocidi contra el poble palestí per part de l'estat genocida d'Israel, que acumula desenes i desenes de milers de morts, d'apartheid, d'ocupació, d'empresonament i d'expulsió i que ha deixat el poble palestí absolutament exhaust, però, com sempre, resistint, un poble que té el suport i té la solidaritat dels Països Catalans, que estem protagonitzant, que estan protagonitzant, com arreu del món, unes mobilitzacions històriques els darrers dies i que seguiran, sens dubte, fins al proper 15 d'octubre, on totes i tots hem de ser a la vaga general en suport a Palestina.

I tampoc podem començar sense donar les gràcies al Luay, al Merca, al Lorenzo, al Francisco, a l'Ada, al Juan, al Simó, al Juan Carlos, a la Reyes, que segueix empresonada a hores d'ara per l'Estat d'Israel, al Jordi, a la Lucía, a l'Alejandra, a l'Edu, a la Masmi, a l'Adrià i a la Pilar, perquè de nou han dibuixat uns Països Catalans de solidaritat, de lluites i de resistències. I també al conjunt de la flotilla, perquè han posat en risc les seves vides per tal de trencar un bloqueig inhumà, i

perquè han intentat, de totes totes, tornar a estendre la solidaritat amb Palestina arreu dels Països Catalans i arreu del món. I això explica per què estem tan diferents ara mateix al nostre país que fa unes setmanes: perquè l'esperança ha tornat als carrers. *(Alguns aplaudiments.)*

I especialment et volem donar les gràcies a tu, Pilar, perquè amb el teu gest has fet possible aturar la normalitat d'aquest Parlament davant una massacre contra el poble palestí i li has retornat a aquesta cambra una força, una dignitat i una capacitat de representar la indignació i les esperances del nostre poble que, malauradament, feia anys que havia perdut.

També volem recordar que ja hi ha prop de vint persones detingudes en les mobilitzacions que s'han produït els darrers dies al nostre país. Els Mossos d'Esquadra van detenir persones a Barcelona i a Girona, els van donar cops de porra al cap a alguns d'ells i elles, i van utilitzar de forma indiscriminada gas pebre, fins i tot afectant periodistes. Així, doncs, tot el suport a les persones detingudes i ferides.

I és que així no, senyora consellera d'Interior; així no, senyor president del Govern. No es pot mostrar suport i solidaritat amb Palestina de dia, no es pot encoratjar els joves a que surtin al carrer, i de nit enviar-los els Mossos d'Esquadra a donar-los cops de porra, a llançar-los gas pebre i a detenir-los. Hem de pensar que tot allò que no ha fet el seu Govern, que tot allò que no ha fet el Govern de l'Estat, que tot allò que no han fet els governs europeus, ho ha aconseguit la gent mobilitzant-se, ho ha aconseguit la gent des del carrer, ho van aconseguir quatre persones soles a Figueres intentant aturar la Vuelta, i ho volien aconseguir totes aquestes persones que es mobilitzaven a la nostra ciutat, que es mobilitzaven a Barcelona, precisament per trencar amb els interessos de l'Estat d'Israel al port de Barcelona.

Sobretot ens sembla intolerable la vulneració del dret a la protesta que han suposat les actuacions dels Mossos d'Esquadra. I, per això, consellera, ja li anunciem que hem registrat que comparegui de forma urgent la conselleria d'Interior per donar explicacions. Senyor Illa, volíem començar preguntant-li si creu que així és com es tracta les mobilitzacions populars en suport a Palestina i si aquest és el model d'ordre públic del seu Govern.

Dit això, tot seguit intentaré traslladar-los com veiem des de la CUP la situació actual al nostre país i al món, els principals reptes que afrontem com a poble i com a nació, les principals propostes i respostes que pensem que haurien de donar el Govern de Catalunya i aquest Parlament, i el marc que pensem que toca situar, jugar i batallar des de ja mateix, tant al Parlament, com a nivell de moviment independentista, com a nivell de lluites populars. I, en definitiva, intentarem traslladar-los una mica d'aquella esperança que pensem que ens permetrà de nou prendre la iniciativa i barrar el pas a l'apatia, a la desesperança, a l'odi i a la por. No és una tasca senzilla, ni explicar-ho ni encara menys fer-ho, però, tant una cosa com l'altra, tot seguit ho intentarem.

Pensem que l'actual context internacional ve definit per un soroll de tambors de fons, per uns vents de fons de guerra, de mort i del poder de la força, per aquesta desolació, aquesta falta d'esperança i aquesta por que crec, o que creiem que molts grups parlamentaris hem recollit avui en aquest debat de política general, i per aquest auge d'aquesta extrema dreta, per aquest auge del bel·licisme, per aquest final de la multilateralitat, per aquesta llei de la selva, aquesta llei del més fort i per posar per sobre de tot la força i l'imperialisme per davant de la raó i els drets col·lectius i individuals. Per nosaltres, l'exemple clar, l'exemple paradigmàtic, és Palestina.

Palestina és un exemple clar de les polítiques imperialistes que s'han lliurat durant les darreres dècades al món. Unes polítiques ianquis que el que pretenen és desestabilitzar zones del món per aconseguir beneficis econòmics, influència i control i poder polític i militar; unes polítiques ianquis que posen els seus aliats al límit a través de dotar-los de poder militar i econòmic i d'hegemonia a la zona i que alhora els permeten qualsevol tipus de barbaritat i vulneració de drets, els situen a un punt de no retorn, els situen a un punt en el qual estan disposats a fer qualsevol cosa per la seva supervivència, com desafiar i entrar en guerra contra tot i contra tothom. L'exemple evident és Palestina, però no els sonen altres punts del món on això ara mateix està passant? Aquest és el paper que han jugat els Estats Units, amb major o menor intensitat segons el govern de torn, des del final de la Segona Guerra Mundial: desestabilitzar, imposar l'imperialisme, jugar a les titelles arreu del món i fer-ho de la mà de l'OTAN i dels estats europeus.

Per nosaltres –intentant posar un exemple, el més planer que se'ns ha acudit–, els Estats Units és el prototip aquell de conegut, alt, gros, fort, amb molta pasta, amb molts contactes i absolutament «xulesc», que de cop et ve un dia i es vol fer amic teu. I, abans no te n'has adonat, és a casa teva i ha provocat que et barallis amb el veí de dalt i amb el veí de baix. I, per amenaçar-los, t'ha donat un bat de beisbol, que a ell li'n sobren. I mentre tu reps la resposta dels veïns, òbviament enfadats, òbviament rebotats, ell aprofita per entaforar-se a casa teva, per posar-te una base dels seus goril·les al lavabo de casa teva, per fotre't tot el que tens a la nevera, per endur-se't el teu sofà i la televisió. Això sí, et segueix empenyent a engrossir el conflicte amb els teus veïns donant-te millors armes, posant-te entre l'espasa i la paret, permetent-te i facilitant-te que els hi facis les mil putades, que els hi vulneris tots els drets, que els hi cremis les cases i que els massacris. I tot perquè els interessa el que tens a casa teva i el que tenen els teus veïns, perquè es volen quedar amb el conjunt de l'edifici, del carrer i dels terrenys on vius. I per fer-ho no tenen cap problema en desestabilitzar el veïnat i el barri sencer, provocant que els veïns es matin entre ells, provocant que tot quedi arrasat. I aquest és el *modus operandi* dels Estats Units amb Palestina, amb un Israel salvatge, genocida i desbocat, però una història que es repeteix dia rere dia arreu del món.

Però aquest no és l'únic dels reptes als que s'enfronta el nostre món. Per altra banda, els Països Catalans, com a poble mediterrani, som sobre l'ull de l'huracà del canvi climàtic. Importem i exportem arreu, això sí, però no prou ni per cobrir les nostres necessitats. Però ara estem en una de les zones on tenim el quilòmetre zero del canvi climàtic, i en patim les conseqüències. Superem la barrera de l'augment de la temperatura de 1,5 graus, ens enfrontem a fenòmens climàtics extrems i incontrolables –incendis de sisena generació, la dana al País Valencià. I en aquest context és en el que ens ha tocat viure. Vivim en un capitalisme que accelera tots aquests processos, que marca, que genera i que provoca aquesta crisi climàtica, que necessita destruir la base de la naturalesa per reproduir-se i privatitzar un bé comú com és la natura. Això sí, amb la paradoxa que volem imposar una mobilitat neta al nostre país, un model d'energia neta al nostre país, mentre estem devastant la resta del món. De què serveix que fem tot això si desapareix l'Amazones, que és precisament el pulmó que ens permet impedir que s'acceleri el canvi climàtic? D'on

traurem els minerals? D'on traurem els productes estratègics per poder garantir allò que vostè deia que li agradaria, senyor president, que és que tots els catalans disposessin d'un cotxe elèctric?

I, bé, en definitiva, ens trobem en un moment de canvi climàtic de quilòmetre zero, d'auge reaccionari, de genocidi imperialista i de crisi ecosocial amb fenòmens climàtics descontrolats al nostre país: un panorama desolador. Nosaltres l'abordem amb absoluta esperança. Els hi diem de forma sincera que tenim esperança, que pensem que es pot transformar. Això sí, cal un govern que deixi d'anar a rebuf dels grans poders econòmics, cal deixar d'estar entregat al model econòmic actual i a la precarietat, cal passar de la impossibilitat d'accedir a l'habitatge i de la destrucció del territori a un model de garantia pública. Malauradament, per fer-ho, ara mateix tenim les majories i tenim la situació al Parlament que tenim: un Parlament dretanitzat més que mai; un independentisme i una esquerra en retrocés –això és així; un Junts que quan ens despistem una mica es desboca cap a la dreta, i un PSC que s'aplana a les agressions que patim al nostre poble, a nivell nacional i a nivell de classe social, i que intenta fer-se més digerible precisament, en certa manera, aprofitant-se d'aquells que són tan dolents.

Nosaltres, com a esquerra independentista i com a CUP, fem una crítica severa del paper que hem jugat en els darrers anys. No hem pogut evitar el tancament per dalt d'un procés que es va obrir per baix i des de l'esquerra; no hem pogut aconseguir que es mantingués com a majoritària una proposta independentista per millorar les vides de tots els catalans i catalanes, d'arrel transformadora, oberta i d'esquerres, que, en definitiva, és el que va fer possible l'U d'Octubre. Ho volíem fer situant al mig d'aquest debat que l'Estat espanyol mai permetria als treballadors i treballadores d'aquest país viure en les condicions dignes que es mereixen; ho volíem fer situant elements materials en la proposta independentista com l'habitatge, els serveis públics, els serveis bàsics, el control públic de les qüestions bàsiques com l'aigua i la llum, la defensa del territori i un canvi de model productiu. I pensem que aquesta proposta segueix sent vigent.

En aquesta legislatura veníem d'un govern anterior, al final d'Esquerra, però en un inici d'Esquerra i de Junts, en el que vam veure que es van estancar les propostes

transformadores, que es van estancar les propostes per avançar i que es va obrir una autopista al que ja pensàvem que vindria després –bé, qui diu una «autopista» diu un «quart cinturó»–: un govern del PSC de l'«aquí no ha passat res», un govern del PSC absolutament en retrocés per avançar en les propostes en termes nacionals i socials; això sí, falcat per Esquerra Republicana i els Comuns. I és que, senyor Illa, en aquest país hem tingut presidents de tot tipus, hem tingut capitans de vaixell, messies, empresaris, botiguers, pobres homes i pobres dones, però no recordem un personatge en blanc i negre com vostè. En un moment de decepció al carrer, en un moment de defalliment, per molta ressaca que hi hagi de l'1 i el 3 d'octubre i de la mala gestió institucional que se'n va fer, per molt de l'estat de xoc en el que ens va situar com a societat la pandèmia, nosaltres seguim tenint ganes de construir quelcom millor, seguim tenint ganes de reprendre un cicle de mobilitzacions. I pensem que es pot fer.

Tot plegat, i no cal dir-ho, abonat per aquesta pressió constant de l'extrema dreta, que creix per uns interessos clars, amb Goebbels-Musk al capdavant, amb el finançament de Bannon i la internacional reaccionària. Una extrema dreta, però, que creix en resposta a un malestar social, que creix en resposta a les pors, que creix en resposta a les frustracions i que sap donar respostes senzilles a preguntes complexes. Falses respostes, però respostes senzilles a preguntes complexes. I aquest és un dels grans reptes que tenim: donar les respostes complexes que requereixen el moment i, sobretot, incidir en les condicions materials i en la millora de les condicions de vida de la nostra població per barrar-los el pas.

Nosaltres pensem que intentar expulsar, estigmatitzar, assenyalar i perseguir les persones que venen de fora és una resposta senzilla i falsa, però és una resposta que té un objectiu molt clar: impedir que ens organitzem com a poble, impedir que ens organitzem com a societat per mobilitzar-nos i transformar, contra els privilegis i contra el poder. Serveix per evitar realitats com la que tenim aquí present, que és que segones i terceres generacions de població nouvinguda puguin estar i puguem estar avui aquí, amb l'orgull d'estar fent de portaveus de l'esquerra independentista i de la CUP, amb l'orgull de poder estar defensant propostes anticapitalistes, propostes independentistes, propostes feministes, propostes socialistes. I això és el que l'extrema dreta vol impedir.

I això és el que ha estat possible amb la construcció d'una comunitat i un poble unit, amb la barreja de la població que ja era aquí fa dècades, amb la que va anar arribant, amb la construcció d'un horitzó comú d'esperança i de millora, i un missatge ben clar, senyors i senyores de l'extrema dreta: hauran de passar per damunt dels nostres cadàvers si pretenen impedir que les persones nouvingudes puguin construir aquest subjecte comú amb les que ja vivim aquí, per tal que les seves filles i netes tinguin el dret, l'oportunitat i el privilegi de poder estar fent, d'aquí a un temps, el que avui jo estic fent aquí. *(Alguns aplaudiments.)*

I miri, senyor Illa, ja els hi comentàvem abans que, malgrat el risc que suposa la irrupció d'aquestes forces fosques de l'odi i de la mort, això a vostès no els fa més bons. I penso que els anuncis buits, els plans i més plans, els compromisos de futur, els compromisos sobre els compromisos de futur, són part del problema que alimenta aquesta frustració. Un govern que es digui d'esquerres i que no faci polítiques d'esquerres, un govern que no estigui disposat a acabar amb els privilegis d'uns quants per aconseguir els drets de tota la resta, en definitiva, per resoldre els problemes dels treballadors i treballadores del país, és benzina per a la frustració, la desorientació i la por. I com hem dit arreu del món, i com hem vist arreu del món, és benzina per a l'extrema dreta.

La seva gestió letàrgica penso que no respon a les necessitats de les majories del país. El seu estancament, penso que en certa manera volgut, frustra qualsevol avenç en el conflicte nacional amb l'Estat, i impedeix tot possible avenç en l'esperança de millora de la nostra societat. Perquè, senyor Illa, quines millores reals es poden fer que no suposin una pèrdua de privilegis dels més poderosos? Quines? No tocant ni un privilegi dels més rics d'aquesta societat no podrem fer cap acció de millora per al conjunt de la població. Estar disposat a tocar-los? Ho farà? Quins privilegis tocarà? Com ho farà?

I parlem d'habitatge. I aquí permetin-me que ens aturem un moment en Junts per Catalunya. Mirin, ja n'hi ha prou de jugades mestres. L'anunci de limitar l'accés a l'habitatge a les persones empadronades durant deu anys és una nova mala jugada mestra. I és una molt mala jugada mestra perquè ni els que porten cinquanta anys empadronats ara mateix poden accedir a un habitatge. Ens sembla que és una

proposta absolutament estèril, que és una proposta amb molta mala bava, que és una proposta que si s'ha fet amb càlcul electoral és absolutament erroni, i em sembla que plagiar determinades propostes de l'extrema dreta no durà res més que la dretanització d'aquesta societat i arrossegar-los encara més a propostes que al final acabaran sent absolutament incòmodes per a vostès i per als seus votants.

I tornant a la qüestió de l'habitatge i a les propostes que va fer, senyor Illa, pensem que donar més grans xifres, passar de l'anterior debat de política general, passar d'aquests cinquanta mil a aquests ara 214.000 habitatges és una frivolitat, i és una frivolitat amb una cosa tan important com allò que en diem «casa nostra». És una frivolitat amb la que no es pot jugar parlant d'economia i pensant que si s'augmenta l'oferta baixarà el preu. Un exemple: el 1998 el Govern de José María Aznar va aprovar la *ley de liberalización del suelo* amb un objectiu: augmentar l'oferta i abaixar preus. Va augmentar l'oferta es va construir a l'Estat espanyol més que a França, Alemanya i Itàlia alhora, però l'habitatge no va ser més accessible. Entre el 1998 i el 2007 el preu de l'habitatge va pujar un cent setanta-cinc per cent i després va venir la bombolla immobiliària que tots i totes coneixem.

Per nosaltres hi ha una sèrie de preguntes claus que s'han de respondre quan es fan aquests anuncis. De qui serà el règim de propietat d'aquests habitatges? Seran públics? Com se'n determinarà el preu? On es faran? Perquè veiem tres riscos. Primer, el risc de promeses buides. Segon, el risc de bombolla immobiliària si aquests edificis de primeres o més endavant, com ja ens ha passat en aquest país, acaben passant a mans privades. I tercer, el risc del barraquisme vertical. Començar a construir allà on no hi ha serveis, fer promocions de milers i milers de pisos en determinades zones, vol dir posar-hi serveis, vol dir posar-hi escoles, vol dir posar-hi més centres públics sanitaris, vol dir posar-hi tots aquells serveis necessaris.

Per altra banda, també ens semblava important destacar les propostes sobre llengua. No hem vist cap concreció –cap ni una. En un moment d'emergència lingüística, en un moment que calen propostes valentes en defensa del català, no hem vist cap tipus de concreció.

I també volfem parlar d'una qüestió que també va comentar i que és damunt la taula. Quan ja anem cap als dos anys de l'aprovació de la llei d'amnistia, segons dades

d'Alerta Solidària, l'organització antirepressiva de l'esquerra independentista, hi ha 172 persones que l'han sol·licitat i a qui no se'ls hi ha concedit; n'hi ha dues-centes que han estat acceptades. I saben quants policies han estat amnistiats? Sembla una broma de mal gust, però no ho és: 155 –155. Per això volíem aprofitar també per donar tot el suport a Puig, a Puigdemont, a les cent setanta persones anònimes restants a qui no se'ls ha concedit l'amnistia, i especialment a l'Adri i a la resta de companys que seran jutjats el 3 de novembre per plantar cara a l'extrema dreta uniformada, i a la dignitat dels quatre del Holi, del Cesc de Terrassa, del Guim de Barcelona, del Quico de Santa Margarida de Montbui i a totes aquestes persones que segueixen pendents i que poden entrar a presó.

També volem aprofitar per mostrar el nostre suport al Joel. Avui deien que l'havien amnariat. I, per altra banda, deien que la fiscalia li demanava una petició de cent quinze anys de presó. I tampoc ni volem ni ens podem oblidar de Pablo Hasél –se n'ha parlat poc, últimament, de Pablo Hasél–: porta quatre anys i mig a la presó –porta quatre anys i mig a la presó– precisament per defensar la llibertat d'expressió. I és que l'Estat espanyol té un sistema judicial activista i militant. Allà, vostès, al sistema judicial, sí que hi tenen majoria absoluta. I tant que la tenen! I com a vostès els hi agrada, que és que ningú els hagi hagut de votar per arribar-hi. I és un sistema judicial que actua sota paràmetres ideològics, arbitrarietat absoluta i vocació política.

Mirin, nosaltres volíem preguntar-li, senyor Illa i senyors del Govern, si creuen que Palestina té dret a ser un poble lliure. Ho creuen? Creuen que hi té dret? Sí? I els Països Catalans hi tenen dret? Sí o no? És una pregunta senzilla. Hi tenen dret? I senyors i senyores de Junts, vostès què en pensen? Els Països Catalans tenen dret a ser lliures? Sí, no? I Palestina? Perquè nosaltres ho tenim molt clar. Cadascú amb les seves contradiccions, però la CUP tenim molt clar que tant Palestina com els Països Catalans, com tots els pobles del món, tenen dret a ser lliures i a decidir lliurement el seu futur. I fins que això no sigui possible, els conflictes entre els pobles seguiran, i el conflicte amb l'Estat espanyol seguirà.

I és que aquesta és la proposta de la CUP, la proposta de l'esperança, la proposta de la il·lusió, la proposta de fer possible un futur millor. (*Remor de veus.*) No es posin nerviosos, no es preocupin. I ho fem des d'una proposta internacionalista, però

també mirant el país, mirant els pobles de la Mediterrània i d'arreu del món. Una proposta anticapitalista per acabar amb la destrucció del planeta i del territori, i de la vida, i, sobretot, per acabar amb el negoci de la mort, perquè la guerra forma part del negoci capitalista. I una proposta socialista, perquè volem planificar l'economia i el treball al servei de les persones i les seves necessitats, produint allò que necessitem com a societat. I una proposta ecologista, perquè ho volem fer de cara al territori i al medi ambient. I, òbviament, feminista, antifeixista i antiracista, perquè no permetem que ningú, ningú ens digui com hem de viure, qui hem de ser segons el sexe o el color de pell, o el lloc on hem nascut, o com i qui volem estimar i què o no podem fer. I ens sembla que aquesta és una proposta senzilla, esperançadora, bonica, i alhora complicada i complexa, sobretot pels enemics de la llibertat que té. Però imprescindible; imprescindible en els Països Catalans actuals i en el món actual.

I com pensem que s'hi pot avançar? Nosaltres pensem que malgrat majories, malgrat la situació parlamentària que hi ha ara mateix, la CUP tenim i hem tingut i tindrem un paper determinant en aquest Parlament i en aquest país. I ho farem quan podrem, tenint l'honor de fer de portaveu de les mobilitzacions populars, tenint l'honor de fer de palanca, de falca i d'aglutinador de totes les lluites socials, nacionals, ecologistes, feministes i antifeixistes que s'estan produint al nostre país. I anant més enllà. Creiem que ara toca construir un programa d'unitat popular. I toca construir-lo des de dins, des del Parlament, i des de fora, des del carrer. I en això estem treballant. I en això seguirem treballant. Ens sembla que aquesta és la clau de volta per fer avançar el país. Igual que hem recuperat, aconseguit fer recuperar la dignitat d'aquest Parlament amb la causa palestina, a través de l'actuació de la gent de la flotilla, igual que hem aconseguit recuperar la dignitat d'aquest Parlament fent-lo anar més enllà de les majories i de les posicions polítiques existents que hi havia en matèria d'habitatge gràcies a les mobilitzacions del Sindicat de Llogateres, de les assemblees en defensa d'un habitatge digne, de les PAHs, pensem que ho podem aconseguir en molts i molts altres àmbits d'aquesta societat.

Per nosaltres, la llengua és una qüestió central. No pot ser, senyor Illa, que la seva proposta sigui fer-la més amable i engrescadora. Que ens encanta, el català s'ha de fer més amable i més engrescador; però em sembla, francament, poc seriós.

Defensar el català té dues puntes de llança, que és defensar-lo davant d'aquells que volen que desaparegui, que, casualment, on governa l'extrema dreta, és una de les seves prioritats. No s'han preguntat per què? No s'han preguntat per què una de les seves prioritats és destruir el català? Em sembla que és evident: perquè el català és una llengua de transformació social, és una llengua antifeixista, és una llengua que pot transformar aquesta societat.

I, segon element, cal posar-hi les condicions materials. Cal posar els recursos que toquen a les escoles públiques, i cal fer front als embats judicials i de l'Estat, garantint la immersió lingüística. Senyor Illa, garantirà la immersió lingüística a les nostres escoles? Ho farà? Nosaltres vam registrar una proposta, una llei, de la mà de la comunitat educativa i de les associacions en defensa de la llengua.

I pel que fa al model de país, vostè ens parlava de l'aigua com a essencial, però no ens proposava cap mesura perquè passés a mans públiques. Si és essencial, ha d'estar sota control públic.

Vostè ens parlava de transició ecològica i de transició energètica, però no ens plantejava cap mesura perquè, tot i canviar la font de producció energia, deixés de fer calés Endesa.

Vostè ens proposava noves construccions. Segur que Joan Clos encara està aplaudint aquesta proposta, i la va fer ahir. I ens proposava noves construccions, però no ens parlava de qui les faria i de com es finançarien. Nosaltres els hi proposem una banca pública per finançar-les i els hi proposem una constructora pública per poder-les tirar endavant. Estan en la creació d'una constructora pública per poder tirar endavant les propostes en matèria d'habitatge?

En definitiva, sabem que bufen vents de guerra, de por i de desesperació, però la CUP creiem fermament que hi ha esperança en cada mobilització per l'habitatge, en la defensa de Palestina, en la manifestació per la dignitat dels pobles rurals a Lleida, en les mobilitzacions en defensa de la llengua. Però, en definitiva, mentre el seu Govern es segueixi posant de perfil, pensem que li fa un flac favor al país.

Senyors i senyores del Govern, senyor Illa, ja li hem dit abans, pensem que comparar-se amb l'extrema dreta no els fa més bons. Nosaltres seguirem treballant,

com els hem dit abans, en la defensa de la llengua, del territori, per un habitatge digne, sent tres, quatre, nou o seixanta-vuit diputats o diputades.

I mirin, pensem que entre la por i l'esperança hi ha el risc de la resignació. Nosaltres seguirem treballant per fer de la por esperança i per impedir que la seva resignació es converteixi en por.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Molt honorable president del Parlament, senyor Pellicer, senyores i senyors diputats, bona tarda. Deixin-me començar per tornar a manifestar el meu respecte i reconeixement per la diputada Pilar Castillejo i per totes les persones que han format part de la Flotilla Global Sumud.

Crec que és una expressió d'un sentiment de noblesa i de solidaritat, i crec que és una acció, la que s'ha fet en aquesta flotilla, que ha tingut efectes positius. Ho dic amb sinceritat, i, per tant, el meu respecte i el meu reconeixement.

Crec que sintonitza amb un sentir molt majoritari de la societat catalana, de la societat espanyola, diria que de la societat europea, de denúncia d'un genocidi, de denúncia d'una actuació que vulnera tota la legislació internacional per part del Govern de Netanyahu i que no té cap punt per on agafar-la.

Deixin-me també, en aquest sentit, subratllar que de les primeres veus, si no la primera, i la que més alt ha denunciat aquesta situació ha estat la veu del Govern d'Espanya, i el Govern de Catalunya hi ha donat també sempre suport. Però, en qualsevol cas, aquí tothom ha fet, diguem-ne, la part que li corresponia.

Seguim compromesos. Vaig anunciar ahir una iniciativa en aquest sentit, en el marc de les nostres possibilitats: denunciar això, ajudar el poble palestí en la mesura en què puguem, i compromesos en que això, diguem-ne..., no oblidar-nos d'aquesta situació.

Crec que no ha estat massa afortunat, almenys jo no ho comparteixo, quan ha comparat la situació de Palestina amb Catalunya. Crec que, afortunadament, tenim situacions molt diferents en aquest sentit.

L'anàlisi que vostè fa del món en què vivim, amb un excés de bel·licisme, amb un corrent de fons que es mou, des del nostre punt de vista, també perillosament cap a l'ús de la força, el poder de la força com a mecanisme de resolució de conflictes, en lloc d'utilitzar regles acordades per ser, diguem-ne, debatudes i per ser..., per dirimir els conflictes –perdó– en fòrums multilaterals, crec que en això hi estem d'acord, i ens preocupa i hi hem d'estar atents. Crec que, en aquest sentit, Europa té un paper a fer.

Compartim també el seu neguit amb el canvi climàtic. En aquest sentit, Catalunya té 8 milions d'habitants en un món de 8.000 milions. Per tant, hi podem influir, certament, no hi renunciem, però hi podem influir en la proporció que tenim de 8 milions de 8.000. El que sí que podem fer i hem de fer és adaptar-nos. Aquest estiu hem tingut una alerta més pel que fa referència als incendis forestals, i venim d'una sequera que també ens recorda –a aquells que encara ho neguen i no ho volen veure– que hem d'adaptar-nos a aquesta nova situació. I, en aquest sentit, hi estem treballant.

He de reconèixer-li –per començar pels aspectes, diguem-ne, més positius– que la seva apel·lació a l'esperança i a la transformació de la realitat la puc compartir. Crec que ens hem de mirar les coses amb un punt d'esperança, amb un punt de, en fi, veure-hi oportunitats, no només amenaces. Comparteixo la feina que hem de fer de transformació de la realitat. És el que defensem des del Govern de Catalunya i també des del projecte polític que jo encapçalo: la transformació de la realitat. I això es fa des de les institucions.

A partir d'aquí també he de constatar diferències importants. Primer, els Mossos d'Esquadra protegeixen el dret de manifestació de tothom, i les manifestacions que hem tingut aquests dies a favor del poble palestí i de denúncia del genocidi han sigut manifestacions majoritàriament, molt majoritàriament pacífiques, de bona gent que simplement sortia al carrer per defensar això.

Re a veure amb aquelles persones que van encaputxades i que trenquen aparadors i utilitzen la violència a manifestacions; això no, aquí no hi estem d'acord. I aquí li he de dir que els cossos i forces policials, per protegir les persones que es volen manifestar pacíficament i que es manifesten pacíficament, per garantir el dret d'aquestes persones, han d'actuar amb contundència.

Jo li demano que en això siguem tots clars. Jo ho soc. Els Mossos d'Esquadra, els cossos policials estan per defensar els drets dels ciutadans i les ciutadanes. Ho faran, ho estan fent. També demano que tinguem contundència amb actituds violentes que res tenen a veure amb el dret de manifestació. És més, que jo crec que embruten, o volen embrutar o poden posar en risc les persones que es manifesten. I aquí, en fi, no sé quina és la seva posició exactament, però la nostra és aquesta. I serem en això contundents.

Per denunciar el genocidi i per defensar el poble palestí, jo em trec el barret davant les persones que estan més d'un mes navegant en condicions difícils per denunciar-ho. Em trec el barret davant les persones que surten un diumenge o un dissabte al migdia a manifestar-se als carrers de Barcelona. Em trec el barret davant les persones que s'apunten a iniciatives solidàries.

No me'l trec davant les persones que es posen a trencar aparadors. No. Aquestes persones... Hi han mecanismes transformadors. La flotilla ha sigut transformadora en cert sentit, important. Lo altre no. Lo altre és vulnerar la convivència, i no ho veiem. Per tant, aquí no estic d'acord amb vostè en això.

Vostès tenen un sentit d'autocrítica que a mi em crida sempre l'atenció positivament, ja ho he mencionat, i els hi reconec una anàlisi política aprofundida i una coherència en els seus plantejaments. Jo això ho respecto. La visió que tenen de com ha de funcionar una economia i de com ha de..., jo no ho acabo de compartir. Ara, estic en positiu. De vostè havia sentit unes declaracions dient que està disposat a pactar amb el diable per resoldre l'habitatge. Jo no soc el diable, però també estic disposat a això –hi estic disposat.

En habitatge no vull enganyar a ningú –en res, però especialment en habitatge– ni vull fer falses promeses. Ara, vostè, si jo hagués pujat a aquest faristol i hagués fet un plantejament conservador, prudent, en el sentit de poc ambiciós, m'hagués dit:

«Escolti'm, que estem davant d'una emergència habitacional.» Jo tinc el deure de posar la màxima ambició del Govern de Catalunya en aquesta matèria i de fixar objectius ambiciosos. En termes futbolístics, tinc l'obligació de sortir al camp per guanyar per cinc a zero, no per un a zero, ni he d'anar a empatar. Això ho fan els que surten dient: «Farem deu mil habitatges o en farem vint mil.» Jo tinc l'obligació, el Govern de Catalunya, tots tenim l'obligació de sortir al camp a guanyar per cinc a zero i a mentalitzar-nos. *(Aplaudiments.)*

Aleshores, el que diem està pensat i creiem que és realitzable, i no ho farem en contra ni al marge dels ajuntaments. Hem dit que on es poden construir habitatges és on tenim solars que només requereixen una llicència d'obres. N'hem identificat 670. Amb l'acord que aquest matí he anunciat amb la Sareb, en tindrem tres-cents més, amb un conjunt d'habitatges potencials importants. Farem una segona convocatòria de solars i terrenys on ja, amb un projecte constructiu i una llicència d'obres, podem començar a tirar amunt.

Hem dit que tots els habitatges que comptin amb el suport financer del Govern de Catalunya, amb els ajuts del Govern de Catalunya, naturalment tindran la condició d'habitatge protegit i formaran part del parc públic, que l'hem d'incrementar i construir. En aquesta línia, em sembla que estem tots d'acord. I el que hem dit és: «Escolti'm, ara hem de fer..., hem de proporcionar més solars», i hem mirat quines zones, quins terrenys de Catalunya, mirant tot el conjunt del país, tenen les condicions de transformació.

Transformar el sòl: sòl urbanitzable en solar. I hem dit els potencials de xifres que vaig dir ahir. Els nivells dos i tres poden acollir al voltant d'uns cinquanta mil habitatges potencials. Requereixen reurbanització i la reparcel·lació. Són dos figures de transformació urbanística. I al nivell quatre, que és sòl que encara no està en aquesta fase, plantegem densificar i augmentar l'edificabilitat. No per fer barraquisme vertical. Per fer habitatges dignes, però també adaptats a les tipologies de família que tenim avui. I aquí, oberts a col·laborar amb el seu grup. També els hi demano, en aquesta qüestió, valentia.

I ho vaig dir una vegada, i ho torno a dir ara: no em tremolaran les cames davant de ningú en aquesta qüestió. I crec que n'he donat proves ja i mostres. Jo no estic aquí

per defensar el privilegi de ningú. Estic aquí per defensar el conjunt de catalans i catalanes. *(Aplaudiments.)*

«Amb alerta d'un risc de bombolla.» Jo crec que el que estem plantejant no va en aquesta direcció i res més lluny del que volem fer. Crec que són contextos diferents, el que va fer el Govern..., em menciona vostè el precedent del Govern Aznar. Ells el que posaven era..., feien unes polítiques, justament, sota la concepció de l'habitatge com un bé de mercat. Tot anava orientat cap aquí.

Tot el que nosaltres estem desplegant i posant en pràctica va orientat a l'habitatge com un bé públic, com un dret dels ciutadans, i a construir un parc públic d'habitatges amb instruments de banca pública –l'institut Català de Finances és qui està finançant bona part d'aquestes operacions–, però respectant també els mecanismes i sense renunciar als mecanismes de l'economia de mercat que puguin participar-hi.

De moment, ahir vaig anunciar que d'aquests vint i escaig mil habitatges potencials que tenim en els solars que ja hem tret a concurs, uns quinze mil tenen promotor. La majoria són promotors d'iniciativa social, promotors públics, cooperatives que estan construint habitatge. I estem contents de treballar amb ells, i, en aquest sentit, podem, fins i tot, diguem-ne, estrènyer la relació que tenim amb ells, i estan fent una bona feina. Ara, ells tot sols no poden construir el volum d'habitatges que necessita en aquest moment el país, no?

Per tant, en aquesta qüestió, jo estic disposat, ho dic sincerament, a que ens facin propostes vostès, qualsevol grup, que puguin anar a bona vinya. Les escoltarem totes. I tampoc pretenc, diguem-ne, arrogar-me'n la paternitat. És a dir, jo estic disposat aquí a reconèixer, en fi, que l'alcalde de Martorell ho fa molt bé. I ho he dit. I és d'una altra formació política. I qualsevol alcalde de qualsevol formació política que ho faci bé tindrà el meu suport. I qualsevol iniciativa que... Ara, també saben vostès que això no és màgic ni immediat. Crec que ho saben

En matèria de llengua, el nostre compromís es diu el pacte nacional que vam signar. Jo crec que l'estem desplegant. Jo penso que aquí hi ha molt a fer. Crec que –i m'agradaria treballar en aquest sentit– que ha de ser una tasca de tots, col·lectiva del Parlament de Catalunya, el més transversal possible. I el Govern de Catalunya

no escatimarà recursos ni els retallarà en defensa de la llengua catalana, sempre amb una aproximació oberta i inclusiva.

El compromís del Govern amb l'amnistia hi és. Ho he anunciat, ho he reiterat. Jo lamento profundament, i crec que és un error garrafal, la no aplicació àgil i diligent de la llei d'amnistia per part dels que l'obstaculitzen. Faig el que he de fer com a president de Catalunya –crec que faig el que he de fer–, que és denunciar-ho públicament i algunes coses més. Ara, crec que no hi ha un altre camí en una democràcia que allò que s'ha votat pels procediments adequats al Congrés dels Diputats i que ha estat validat constitucionalment s'apliqui. Crec que és el que acabarà passant i el que jo vull que passi al més aviat possible.

El nostre compromís amb el model d'escola catalana és un compromís ferm. De fet, ens en sentim copartíps, de la paternitat d'aquest model d'escola catalana. Quan es va dissenyar, els representants de la meua formació política en aquell moment hi van tenir un paper actiu, però és un patrimoni, avui, de tots i de totes. I crec que tots aquells que el critiquen o que fan..., crec que s'equivoquen. I crec que el recorregut que s'ha fet d'integració, de fomentar la unitat, d'acollida, en l'àmbit de l'escola és positiu. I el meu compromís en aquesta qüestió i en aquest àmbit també és ferm.

En matèria d'aigua, jo defenso que les decisions es prenguin des de l'àmbit públic – i es prenen des de l'àmbit públic–, però entenc i defenso que hi pugui haver una gestió indirecta, com hi ha a molts municipis i funciona bé. Hi ha municipis, pocs, que en tenen gestió directa. Hi ha municipis que en tenen gestió indirecta i funciona bé. Però qui decideix les polítiques públiques en aigua és sempre el sector públic i l'àmbit públic. I a això no hi renunciaré. I el mateix en energia.

Sobre l'economia, jo defenso una economia de mercat regulada. No he trobat cap altre mecanisme de generació de prosperitat millor. Penso que els mecanismes de l'economia de mercat permeten generar prosperitat. Altres organitzacions de l'economia que s'han provat en èpoques anteriors no han funcionat ni han donat els resultats que dona l'economia de mercat. Ara, no defenso una economia de mercat neoliberal, desregulada, on com menys estat, millor. Crec que això és un camí equivocat.

I per això no tinc cap inconvenient en defensar la intervenció del mercat quan aquest funciona, bé sigui amb la generació de prosperitat –amb la pandèmia vam haver de prendre mesures en aquest sentit–, bé sigui quan afecta el compartir aquesta prosperitat. No defenso ni veig ni crec que sigui bo, fins i tot per a la pròpia economia, les societats amb nivells de desigualtat tan escandalosament alts com veiem en alguns llocs, on es genera, és cert també, molta prosperitat, però queda concentrada en pocs territoris o en poques persones.

Aquí tenim diferències –també en el model de país; també en l'horitzó independentista, que nosaltres no compartim–, però insisteixo, disposat en el que crec que és el problema més important en aquest moment a la societat catalana i també a l'espanyola i a l'europea, que és el de l'habitatge, que si tenen alguna idea i tenen ganes d'arribar a acords, amb vostès o amb qualsevol, jo no tinc cap reserva dogmàtica, malgrat estar molt allunyat de vostès en moltes coses, en seure i parlar.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular i Defensem la Terra, el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer i Pareja

Bé; miri, nosaltres ahir, després de sentir-lo, ens vam imaginar una metàfora popular que sovint comentem i que em sembla que descriu perfectament la situació i les propostes del seu Govern i a través de quins mecanismes actua i modula les seves actuacions el seu Govern. I ens imaginem la història d'aquella granota que està en una olla i que li van encenent el foc a poc a poquet. Quan veuen que la granota torna a saltar, el baixen una mica i quan veuen que la granota salta del tot, l'apaguen una estona. Em sembla que aquest és el *modus operandi* del seu Govern. I em sembla que això va molt lligat al que ha passat en aquest país el darrer any en matèria d'habitatge i en com han anat canviant les posicions del seu Govern respecte a Palestina, perquè no poden negar que al debat de política general anterior els hi demanàvem que tanquessin la seu a Tel Aviv. I això va passar posteriorment. I no poden negar que a la legislatura anterior encara estàvem molt més allunyats.

I ens sembla que en matèria d'habitatge ha passat el mateix. No creiem que un govern que es digui d'esquerres, que es digui que vol fer polítiques d'esquerres, el que hagi de fer és actuar bàsicament amb una raó central, que és intentar que al dia següent no hagi passat res, que al dia següent sigui repetitiu, que no toquem massa les coses, que no toquem massa els privilegis d'aquells poderosos. Vostè creu que va incomodar algú, amb el seu discurs d'ahir, dels grans poders econòmics? Vostè creu que amb el seu discurs d'ahir va incomodar algú de la banca? Vostè creu que amb el seu discurs d'ahir va incomodar algú de l'IBEX 35? Vostè creu que, si alguna de les propostes que va plantejar ahir retallessin privilegis, traguessin aquesta minoria privilegiada per donar-ho a tota la resta, tots aquests no haguessin posat el crit al cel ja? Nosaltres no hem vist ningú que ho fes.

De fet, el que sí que hem vist..., vostè ens deia que no és el diable, però el que sí que hem vist és a Maria Eugènia Gay, culpant precisament els llogaters i acusant-los de morosos, i dient que aquest era el motiu pel qual augmentaven els lloguers temporals. Els sembla que la culpa és de les persones que no poden pagar el lloguer i no poden arribar a final de mes? Els sembla que cal tornar a posar el focus en aquesta qüestió? Els sembla que aquesta és la resposta en matèria d'habitatge? A nosaltres ens sembla que fer aquestes declaracions és de tenir la cara de ciment armat.

I mirin, ara es torna a encendre, ara torna a saltar una mica la granota. Ara ho fa amb Palestina. Tenen l'oportunitat de pactar amb la CUP en aquest tema. No es preocupin, ja hem arribat a acords amb altres forces i hem aconseguit regular el lloguer en altres moments amb partits que ni s'ho havien pensat mai. I hem aconseguit avançar amb propostes impensables, que hi ha forces que no hi haguessin mai donat suport. Molt senzill: boicot total a Israel des de ja mateix. Perquè les accions simbòliques estan molt bé, però el que volia fer la gent que van ruixar amb gas els Mossos d'Esquadra és fer allò que no estava fent l'Estat, que no estava fent el Govern, que és aturar qualsevol tipus de comerç amb l'Estat d'Israel, que és bloquejar el port, perquè ara mateix, amb accions simbòliques, no n'hi ha prou.

Per tant, si volen pactar amb la CUP ho tenen molt senzill: boicot total a Israel i sancions econòmiques. Per aquí s'ha d'anar i per aquí s'acabarà anant, no perquè ho vulguin vostès, no perquè ho vulgui el Govern de l'Estat, sinó perquè és imprescindible per acabar amb el genocidi de Palestina i perquè la gent està mobilitzada i ho farà possible.

Volen seguir pactant amb la CUP? Nosaltres encantats. Faran una constructora pública perquè tots aquests beneficis de totes aquestes construccions no vagin als de sempre? Aquí tenen un nou acord amb la CUP. Limitaran el nombre de pisos que pot tenir cada persona? Limitaran la propietat quan la majoria no en té cap i alguns en tenen molts? Aquí poden pactar amb la CUP. Impulsaran una estratègia conjunta amb la comunitat educativa en defensa de la llengua per blindar el model d'immersió lingüística? Aquí també pactaran amb la CUP.

I, mirin, poden pactar amb la CUP en una altra cosa, una mesura molt senzilla. Reduiran o estan d'acord amb reduir el sou dels diputats i diputades en un moment de misèria social i que el que toca és destinar tots els recursos possibles a la població? Aquí també poden arribar a un acord amb la CUP. I mirin, si volen arribar a un acord amb la CUP i segurament amb molts altres actors d'aquest Parlament, garanteixin el dret a decidir lliurement al nostre país. Garanteixin el dret a votar. Què genera i què acaba més amb la desafecció, què acaba més amb la desil·lusió i què acaba més amb la frustració que poder votar lliurement, que poder decidir lliurement sobre tots els aspectes de les nostres vides.

I mirin, una reflexió per anar acabant. Nosaltres el que vam treure ahir és que una de les apostes més destacades del seu Govern, com a mínim pel que fa al calendari, com a mínim pel que fa a la ubicació temporal –perquè el que també hem vist és com van llençant propostes que van enllà, enllà i enllà en un present en el que difícilment passa res–, és la de l'ampliació de l'aeroport del Prat. Nosaltres els volíem recordar que aquesta proposta va endavant en un moment en què les necessitats de transport públic són més imprescindibles que mai, en un moment en què la situació del transport públic es troba sota mínims i en un moment en què ens trobem en una crisi climàtica galopant, provocada precisament pel model que significa l'aeroport del Prat i la seva ampliació.

Òbviament, tothom té dret a fer vacances, només faltaria! Aquest és un dret que vam guanyar amb suor i sang els treballadors i treballadores d'aquest país i d'arreu del món. Però aquesta és una qüestió. També tenim dret a arribar a la feina a l'hora; també tenim dret a tenir ciutats menys contaminades. I, per tant, també tenim dret a un transport públic de qualitat. En tot cas, recordem que a la legislatura anterior hi va haver un govern que es va jugar a la ruleta uns pressupostos. I hi va haver un govern que va perdre els suports que tenia. I mirin, la CUP farem tot el possible per aturar aquesta ampliació. I pensem que posar l'horitzó de l'ampliació de l'aeroport del Prat és posar aquesta aigua a bullir de la granota amb tota la força possible, i que, per tant, és molt probable que salti. Ja hi va haver mobilitzacions quan van fer els primers anuncis, i pensem, desitgem i creiem que aquesta societat es tornarà a mobilitzar per aturar-lo.

Això sí –i parlant de granotes i gripaus–, no ens agradaria ara mateix ser els seus socis de legislatura, perquè déu-n'hi-do el gripau que s'hauran d'empassar, si va endavant l'aeroport del Prat. I alguns se l'hauran d'empassar dues vegades, aquí i a Madrid, i a Madrid com a part del Govern.

En tot cas, i com els hem dit abans, nosaltres seguirem treballant en aquestes propostes. Seguirem buscant acords amb el país, amb els treballadors i treballadores d'aquest país i amb el Govern també, però si està per la labor per la que ha d'estar: constructora pública, horitzó per decidir el nostre futur com a poble, regular i limitar la propietat dels habitatges, el nombre d'habitatges que poden tenir els propietaris, avançar en una transició ecològica i social real. No n'hi ha prou amb canviar el mètode de producció de l'energia; el que s'ha de fer també és canviar el model de propietat. Ha de ser de propietat pública i s'ha d'avançar de la mà dels municipis, i, en definitiva, fent aquelles propostes que dotin d'esperança, de futur i de millores el nostre poble.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Estem lluny, políticament molt lluny. Veig possibilitats –tampoc passarem del zero al deu ràpid– en matèria d'habitatge, que és un problema rellevant i aquí veig algun contacte. Hi insisteixo: oberts en aquesta qüestió, però tocant de peus a terra.

I un parell de consideracions més. Miri, jo no veig que la meva tasca com a president de la Generalitat sigui incomodar ningú. Ara, també l'hi dic amb totes les lletres: jo estic únicament al servei dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya –únicament al servei dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. No estic al servei ni d'empresaris, ni de sindicats, ni de patronals, ni d'associacions culturals. Estic al servei únicament del conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya. (*Aplaudiments.*) I això ho tinc clar. Això no vol dir que no pugui parlar..., crec que és més una obligació en la meva responsabilitat..., forma part de la meva responsabilitat enraonar amb tothom. Però tingui-ho clar –tingui-ho clar–: em dec només a l'interès general de Catalunya. I així actuaré. Puc encertar, puc equivocar-me, naturalment. Per això hi ha un Parlament, perquè m'ho pugui dir. Però no es confonguin en això, ni vostè ni ningú, eh?

Amb l'aeroport, jo ja sap què penso. I en matèria econòmica ja sap què penso. Per tant, aquí veig molt difícil que puguem trobar acords.

I no, ni granota ni olla ni aigua calenta ni gripaus. És a dir, jo tinc una direcció..., de veritat, entenc la seva metàfora. Ens podem equivocar i ens equivocarem en algunes coses, ben segur, i vostès ens ho poden dir. Però no pretenc, diguem-ne, ni enganyar ningú ni dir res. Vaig de debò i vaig seriosament en la matèria de l'habitatge, molt seriosament –molt seriosament–, perquè crec que és el que hem de fer des de les administracions públiques i perquè crec en una societat que generi prosperitat, però que la comparteixi. I penso que en aquest moment el que impedeix que la compartim de debò és l'accés a l'habitatge. I crec que aquí, si no donem resposta de les institucions, sí que aquells que volen, no transformar la realitat, sinó que defensen postures involucionistes i autoritàries se n'acabaran sortint, i això és l'últim que voldria que passés.

Moltes gràcies.

El president

I per fer la contrarèplica, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Miri, si es deu a l'interès general dels catalans i catalanes, per què ens hem d'arronsar davant de jutges i tribunals davant de garantir la immersió lingüística? No ha estat el millor motor de transformació, de cohesió social, d'avenç de la nostra societat? No ha estat un model que van fer possible famílies de Santa Coloma que venien d'arreu de l'Estat i d'arreu del món? Per què carai, doncs, ens hem d'arronsar davant dels tribunals? Deguem-nos a aquest Parlament, a la societat catalana. Blindem la immersió lingüística. Fem front als fatxes amb toga. Aquí trobarem acords.

I trobarem acords o desacords en totes i cada una de les concrecions, en tots i cada un dels fets; no en les paraules, perquè les paraules se les emporta el vent, i són molt boniques, però se les emporta el vent. I ja l'hi dèiem abans: moltes paraules i pocs fets és un mal amic de l'esperança, perquè pot generar-ne molta en un moment donat i alhora pot generar absoluta frustració. Va de debò seriosament en matèria d'habitatge? Sí? Està d'acord en evitar o en impedir que cada persona pugui tenir un nombre infinit d'habitatges? Això és una concreció. Això és una proposta concreta. Això és una proposta que ens permetria garantir el dret a un habitatge digne al nostre país, ara mateix. Això sí, si es deu només als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, aquesta és una bona proposta, però s'haurà d'enfrontar als poders econòmics i s'haurà d'enfrontar als fatxes amb toga. Nosaltres hi serem. Ho fem? També avançaran una constructora pública? Sí? No creu que és una bona eina per garantir no només la construcció d'habitatge, sinó, a més a més, que els beneficis reverteixin en allò públic? Som-hi? Ens devem a la ciutadania. Ens sembla que és una bona proposta. Som-hi, concretem-la, anem als fets. Hi serem.

No creu que la millor manera –i seré repetitiu– d'acabar amb la frustració és decidir sobre tots els aspectes de la nostra vida? Garantim el dret a votar d'una vegada per totes el futur del nostre país. Deixem de generar frustració en aquest àmbit. Punxem la bombolla de l'extrema dreta. Fem-ho així. S'ha acabat segons quina extrema dreta que ven no sé quines motos. Amb un referèndum l'aturem. Si ens devem a la ciutadania d'aquest país, fem-ho. Nosaltres hi serem.

I li podríem parlar d'energia, d'Energètica pública i del que creiem que ha de fer. I de banca pública i del que creiem que ha de fer, I són fets i concrecions. Però a nosaltres ens sembla, senyor Illa, que no els voldrà concretar, que no els voldrà fer i que aquí no hi serà, perquè ens sembla que el seu límit i el del seu Govern és absolutament i meridianament clar, que és no molestar els poderosos, no molestar el poder. Primer generem prosperitat. Per a qui? Per als de sempre. I després ja veurem si la repartim i com. I ja repartirem algunes engrunes, que, malauradament, segurament acabaran sent caritat.

Així doncs –i acabo ja–, d'esperança, tota; de voluntat de transformar, tota; de compromís de dic de contenció contra l'extrema dreta, tot. Però això no només són paraules, són fets. I vol dir posar-hi el cos, i vol dir posar-hi les condicions materials, i vol dir fer allò que es diu que es farà i fer les polítiques que es diuen representar. Perquè, si no, molt negre ho tindrem perquè aquesta societat no avanci cap a llocs que no volem i no transformi aquesta esperança en desil·lusió.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Fa poc més d'un any, i contra tot pronòstic, Aliança Catalana feia irrupció en aquesta cambra i hi arribàvem amb un esclop i una espardenya. Quaranta mil euros rasos de campanya electoral allà on vostès van invertir-hi gairebé 3 milions d'euros. És a dir, els socialistes van invertir setanta-set vegades més en el procés electoral que la suposada extrema dreta independentista. Per ser classe humil i treballadora no s'estan de res...

Sent honestos, hem d'admetre que vostès no van assumir-ne el cost, perquè en aquest país les campanyes electorals no les paguen ni els partits ni els polítics; les paga el contribuent, el ciutadà. Vostès han rebut 2.300.000 euros públics per subvencionar la campanya que els va permetre guanyar les eleccions i col·locar a dit centenars de càrrecs. Quina bicoca, no? I quina indecència. És indecent. És

indecent que utilitzin els impostos dels catalans per promocionar-se, col·locar-se i perpetuar-se en el poder; que utilitzin els impostos dels catalans per comprar el favor dels mitjans de comunicació públics i privats.

Hauríem de calcular la mà de milions d'euros que ens estalviaríem en una sola legislatura si es retiessin les aportacions a grups parlamentaris i a premsa, que és exactament el que farà Aliança Catalana si mai governa, tal com ja hem demostrat i hem fet a Ripoll. I creguin-me, podem fer-ho, perquè, a diferència de la resta de formacions d'aquest arc parlamentari, no depenem d'aquestes retribucions injustes. El nostre projecte polític no necessita milions d'euros per mantenir-se dempeus ni té emparaulats centenars de càrrecs o compensacions econòmiques, no tenim altre deute que el contret amb el nostre electorat.

Fa poc més d'un any vós vau participar al debat electoral; a nosaltres se'ns va excloure de la gran pantalla pública. La vostra formació va enviar el programa i la butlleta de votació a cada llar del país; nosaltres ens ho vam jugar tot al boca-orella i a les xarxes socials gratuïtes i emergents. Resultat? La sucursal del PSOE va obtenir 872.959 vots i Aliança Catalana en va arrebregar 118.302. És a dir, van invertir setanta-set vegades més diners que nosaltres en la campanya però van obtenir només set cops els nostres vots. Sap què indica això en termes comercials, senyor Illa? Que Aliança Catalana té molts menys recursos que vostès però molt més bon producte. D'aquí la por, les corredisses i això que han mal anomenat «pacte antifeixista», un intent barroer i desesperat de frenar discursos i polítiques que els incomoden i desacrediten.

Ahir, en el seu discurs ensopit, mediocre i decadent, va repetir diversos cops que entre l'esperança i la por Catalunya sempre tria l'esperança. Suposo que dins la seva ment vostès són l'esperança i nosaltres som la por. Doncs, en aquest supòsit, sí, certament va guanyar l'esperança, però perquè l'esperança tenia una subvenció pública milionària darrere, no es descuidi d'esmentar-ho. El repto a gastar només quaranta mil euros a la propera campanya, de tu a tu, a veure qui fa de por i qui fa d'esperança a la següent legislatura.

Ahir, després que iniciés la seva intervenció, vam haver d'esperar pacientment un quart d'hora perquè fes referència a Catalunya. Va engegar amb Palestina i Gaza,

apel·lant a l'esperit solidari de la famosa flotilla, aquelles embarcacions plenes de youtubers i buides d'ajuda humanitària que van protagonitzar diverses festes a alta mar i que han servit als seus integrants per guanyar fama i diners a base d'arrossegat-se per platós explicant com en són de dolents els israelians i el tracte vexatori viscut a la presó, a on sembla que no hi havia tiramisú per postres i el coixí no era prou tou. Quin drama, tu!

Durant un quart d'hora va alliçonar-nos sobre el conflicte al Pròxim Orient qualificant de «genocidi» la incursió legítima del poble d'Israel a Gaza, incursió que sempre ha tingut per objectiu recuperar els ostatges segrestats pel terrorisme islàmic. Vostè sap què és un genocidi, senyor Illa? Tan llegit i viatjat, m'astora que no ho sàpiga. És l'extermini deliberat d'un grup ètnic. Ho sap, que el vint per cent de la població d'Israel és àrab? Si Israel hagués volgut practicar un genocidi, no hagués començat per casa? No hi ha hagut cap extermini deliberat de grups ètnics ni religiosos, i per més que banalitzin aquest terme, per més que intentin assenyalar i deshumanitzar el poble d'Israel, sabem qui és el responsable de l'atemptat del 7 d'octubre i sabem bé també qui ha fet servir indiscriminadament població civil com a carn de canó. Però, és clar, la realitat contradiu la narrativa que vostè necessita per justificar-se.

Ara se'ns ha encaparrat a acollir palestins a Catalunya i a garantir-los, segons va dir ahir, educació, sanitat, manutenció i allotjament. Ho sap, que a Catalunya hi ha desenes i desenes de sensellars? Qui els garantirà manutenció i allotjament a tots ells? El Govern palestí? No se'n donen vergonya? Qui és vostè, el president de Catalunya o el secretari d'Open Arms?

Diu, eufòric, que vol convertir Catalunya en una casa d'acollida per als naturals palestins, un territori infestat de terrorisme i de barbàrie controlat fa dècades per fonamentalistes i assassins. Vol acollir jovent i mainada que ha crescut amb un fusell als dits cridant consignes nazis, que ha set educada en la violència i la venjança, en el convenciment que l'islam ho és tot i que cal morir i matar per implantar-lo arreu. Vostè ha calibrat les conseqüències dels seus desitjos? A veure si gràcies a les seves ànsies humanitàries ara passarem d'un 4 a un 5 sobre 5 en alerta antiterrorista. Per què es pensa que Egipte i Jordània, territoris amb qui

comparteixen origen i religió, no els volen acollir? Potser perquè saben quin peu calcen?

Si la seva inconsciència en aquest afer no fos prou greu i preocupant, anuncia que intensificarà l'ajuda humanitària a Gaza fins als 2 milions d'euros públics. Quants quilòmetres de túnel podrà fer Hamàs amb els diners dels catalans, senyor Illa? Ho ha calculat? Quantes ràtzies terroristes contra Israel i contra Occident podran protagonitzar gràcies a la seva generositat? De debò que no ha trobat cap causa a Catalunya on invertir aquest capital? Anem tan granats, tan sobrats, que regalarem impostos a un territori on fa dècades que no es convoquen eleccions democràtiques i on governa autoritàriament l'islamisme? O s'han begut l'enteniment o han eixugat el vi del celler.

Diu que en aquest Parlament s'han traspassat tots els límits i s'han fet discursos d'odi. A mi no em miri, eh? Defensar els drets històrics d'un poble, qüestionar les polítiques immigratòries que han devastat el país o denunciar la inseguretat que s'ha ensenyorit dels carrers i places no és odi; és posar al cim de la taula allò que ens fa imperfectes com a societat i que amenaça de liquidar amb quatre jornals la prosperitat i el progrés que ens ha costat dècades d'assolir.

Cada cop que evoquem la realitat o cerquem reconduir-la, vostè hi veu odi. Potser és que n'hi vol veure. Aquesta resistència seva a admetre i afrontar la quotidianitat que patim els catalans l'incapacita per revertir-la. Amb posat seriós i amb el dit assenyalador habitual, va dir que desmuntarà un a un els discursos d'odi, però l'únic que està desmuntant, senyor Illa, és l'estat del benestar i el grau de civilització del que gaudíem fins ara.

Afirma que Catalunya està més bé avui que fa un any. Digui'm a quin barri viu, que vindrem tots a fer-li companyia. No s'ho creu ni vostè. Catalunya lidera rànquings, sí, avui més que mai: ocupa el primer lloc al podi en ocupacions il·legals, en fracàs escolar, en barracons insalubres, en morts a les llistes d'espera, en dèficit de metges i infermeres... Som líders en agressions sexuals i en assassinats. I si parlem de la construcció de mesquites salafistes i radicals, llavors pla, guanyem per golejada.

I quina és la reacció del seu Govern? Aplicar la mateixa fórmula amb què van guanyar les eleccions fa uns mesos: agafar un parell de milions d'euros públics i fer

una campanya propagandística de dimensions colossals, i au, el «Govern de tothom, la Catalunya de tothom», ja tenim lema. No serà la cançó de l'estiu, certament, però evidència que a cop de talonari i d'eslògan fàcil trampegen la realitat i la maquillen.

Diu que una de les prioritats del seu Govern és la prosperitat compartida. En concret, va dir que era tan important generar prosperitat com compartir-la. Va ser convincent, sí. L'estructura de la Generalitat que vostè lidera la conformen gairebé mil persones: 223 alts càrrecs directes, 237 càrrecs directius a entitats del sector públic, 68 llocs de lliure designació, 420 subdirectors generals... I no es pensin que parlem de *mindundis*, eh?, que tot són mesades d'entre 95.000 i 140.000 euros anuals. És aquesta la prosperitat compartida de la que presumia suara? No? Doncs nosaltres és l'única que hem sabut veure.

Parlen d'una sanitat pública i d'un sistema educatiu de qualitat. És un projecte de futur, això? Una declaració d'intencions? Un record nostàlgic? Perquè si parlem del present haurem de fer-ho en uns altres termes: centres hospitalaris col·lapsats, llistes d'espera mortals, infermers i metges que fan jornades inhumanes, contractació de seguretat privada als serveis d'urgències davant les agressions que pateixen els professionals... Ens havien dit que venien a pagar-nos les pensions, no que venien literalment a pegar als nostres metges.

I què n'hem de dir, de l'ensenyament? La matrícula viva ha matat tot intent d'excel·lir en l'àmbit acadèmic. El degoteig frenètic d'alumnes estrangers ha perjudicat els nostres fills, que veuen incrèduls com es rebaixen continguts i com augmenten els casos d'assetjament escolar fins al punt de competir de tu a tu amb Ceuta i Melilla. I si parlem d'instituts i universitats calcem-nos, perquè allà hi nia l'islamoesquerranisme, i les direccions i rectorats majoritàriament no fan costat als alumnes que paguen matrícula i volen fer les seves classes o els seus exàmens, no, fan cas dels quatre eixelebrats que no saben situar Palestina al mapa però que s'encaputxen i encadenen perquè Hamàs els hi ordena.

Quan diuen que Catalunya està en marxa em sembla que s'obliden que tenen posada la marxa enrere. En termes econòmics ens diuen que Catalunya s'ha d'obrir al món per poder exportar. Quina credibilitat té un govern que tanca l'Oficina d'Acció Exterior d'Israel, estat democràtic amb el que Catalunya tenia un volum anual

d'exportacions per valor de 600 milions d'euros, i anuncia que vol obrir una delegació a Jordània, país governat per una monarquia autoritària on et jutgen als tribunals religiosos? Aquest és el seu concepte d'«obrir-se al món»? Tancar la porta a la civilització i obrir-la a la xaria?

Fa gràcia que s'erigeixin en defensors a ultrança dels drets humans i que de la talaia de la superioritat moral estant ens jutgin i increpin. Fa gràcia veure com els instigadors del 155 ara defensen la llei d'amnistia o el català a Europa. De tant protegir l'islam, n'han copiat la metodologia. Com que no en són prous per desplegar en solitari el seu programa electoral, camuflen intencions i adapten el relat a la cerca de suports necessaris que els permetin avançar per acabar imposant-se. Si disposessin de majoria absoluta, els importaria ben poc l'absència del diputat Puigdemont o la negació europea d'expressar-nos en la llengua natural i pròpia d'aquesta terra. Quan el PSOE té majoria absoluta no cerca consensos, se'n va a l'adrogueria a comprar calç viva.

Afortunadament per als opositors, a dia d'avui no en tenen, de majoria absoluta. Per això governen a cop de decret llei, sense pressupost i fingint una catalanitat amb la que internament tots sabem que no combreguen. La seva desconexió del país s'evidencia quan, com a resposta a la inseguretat, afirmen: «més mossos, més jutjats i més polítiques socials».

En comptes de focalitzar-se en l'arrel del problema, de demanar l'expulsió dels immigrants que cometen delictes i dels que no es poden mantenir al país per mitjans propis i xuclen recursos públics com llagastes, vostès demanen abocar-hi més diners –cursos de drets humans, com el senyor Colomines. Augmenten la pressió fiscal damunt els catalans per pagar la festa multicultural que han organitzat unilateralment, sense consultes populars ni referèndums. I qui ho pateix? Els ciutadans.

Ahir treia pit del dispositiu Kanpai i anunciava més de quatre-centes detencions. Ens pot dir quants minuts va durar cadascuna d'aquestes detencions, senyor Illa? Perquè, és clar, si hem de fer dispositius milionaris que requereixen un esforç titànic del Cos de Mossos d'Esquadra i al cap de cinc minuts els tornem a tenir tots al carrer

a punt de tornar-hi, doncs, home, potser no cal organitzar més dispositius Kanpai, sinó flotilles de tornada cap a casa.

Diu que han reduït la inseguretat; 1.742 agressions sexuals amb penetració li semblen poques? L'augment d'un vint per cent en assassinats i intents d'homicidi què és, un fet aïllat? Què han reduït exactament? Un tres o un cinc per cent els furt? Potser sí, però mentre es centraven en això les violacions s'incrementen un dotze per cent cada any, i em sembla que aquest és un delicte gravíssim. Saben per què augmenten, les violacions? No és que els catalans hagin embogit de cop i volta, eh?; és que vostès han deixat entrar cultures (*remor de veus*) que menyspreen la dona, que la sotmeten, que la vexen, que la consideren font de pecat i de provocació o que la tracten com a mer objecte sexual, i com que la dona és inferior o impura, doncs guaita, tot s'hi val. És repugnant que es facin dir «feministes» i amb les seves polítiques atemptin d'aquesta manera contra els drets i llibertats de les nenes i dones.

S'entesten a dir que no hi ha vincle entre delinqüència i immigració, fins i tot l'hi van fer dir al senyor Trapero. Insisteixen que els majors índexs delinqüencials en la població immigrant no es deuen a un factor cultural o d'origen, sinó a la pobresa. Escolti'm, de pobres n'hi ha hagut tota la vida, i per subsistir mai se'ls hi havia ocorregut violar nenes ni dones. Això no són pobres, això són bàrbars.

Volent lluitar i lluiten contra les desigualtats socials, ho deien ahir. Ni que ho jurin: amb el seu model aviat tothom serà igual, igual de pobre, menys els polítics i els alts càrrecs del Govern, és clar –aquesta desigualtat sí que la toleren i permeten, eh? La sobredimensió de l'Administració pública és una de les principals raons per les que els catalans han perdut la confiança en els representants polítics. I vostès, en comptes d'aprimar aquesta macroestructura, la van ampliant.

La sensació que tenim tots plegats és que ja no només ens roba Espanya. Escàndols com la DGAIA no han fet sinó confirmar la temença. Amb els catalans tothom s'hi atreueix. Al saqueig de les arque, afegim-hi la desnacionalització galopant del país. El català ja és residual en l'únic territori del món a on havia de ser exclusiu o com a mínim dominant. De què ens serveix que acceptin el català a Madrid o a Europa, si aquí l'estan arraconant?

No voldria finalitzar la meua intervenció sense parlar del seu tema estrella, l'habitatge. Ahir això semblava una partida de Monopoly, tu. Va començar amb cinquanta mil, ara ja va pels 200.000 i demà passat, qui ho sap? Potser haurem de guanyar terreny a la mar per poder encabir-hi tots els habitatges que té programats. Tota despesa pública és poca, oi?, per no haver d'admetre, amb franquesa i honestat, que a Catalunya no hi cap tothom i que hem sobrepassat, i de molt, el límit en termes immigratoris.

Estan disposats a tot per mantenir la narrativa, encara que comencin a intuir que no hi haurà anissos en arribar al desenllaç. De debò que aquesta Catalunya, o la dels 10 milions que profetitzen, els sembla un bon lloc on deixar els seus fills i nets? Nosaltres creiem fermament que es mereixen una Catalunya lliure, pròspera, segura i occidental, amb unes bones fronteres. Som aquí per ells, i cap pacte feixista ni antifeixista ens farà desistir.

Visca Catalunya lliure!

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Tinc bastant poques coses a dir-li, però són bastant clares, les que li he de dir. El que vostè proposa, el seu concepte de civilització, és el que està fent el Govern Netanyahu a Gaza. Això és el seu projecte polític. Aquest és el seu concepte d'humanitat, aquest és el seu concepte de civilització, aquesta és la seva manera de respectar les persones. Això és el que vostè proposa també aquí a Catalunya. I, evidentment,estic a les antípodes del que vostè proposa, i crec que la societat catalana, en la seva immensa majoria, està a les antípodes del que vostè proposa.

Per això li dic, amb tota tranquil·litat i amb tota franquesa, que el seu projecte polític fracassarà a Catalunya –fracassarà a Catalunya. La seva credibilitat és la d'aquell que es diu «independentista» i té la bandera espanyola a l'Ajuntament de Ripoll. Aquesta és la seva credibilitat –aquesta és la seva credibilitat.

El seu llenguatge és un llenguatge ofensiu, que no s'adiu amb el pensament i el sentiment i el capteniment d'un diputat i que mereixen els ciutadans i les ciutadanes

de Catalunya. Parla de «colons espanyols». Parla amb odi, parla amb menyspreu de ciutadans que estan aquí a Catalunya buscant un projecte de vida i tirant el país endavant. I parla d'una Catalunya que no és la Catalunya real: ni en serveis públics ni en acolliment ni en integració ni en dignitat. La societat que s'ha construït a Catalunya els darrers anys, la societat que s'està construint a Catalunya avui, amb accents diversos, és la societat que farà fracassar el seu projecte polític.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ahir va fer referència a una frase del president Tarradellas: «Catalunya és prou gran perquè hi capiguem tots.» Va dir que la subscrivia. Doncs sento desmentir-los a tots dos, però Catalunya no és prou gran per encabir-hi tot Àfrica o tot Sud-amèrica; la geografia, creguin-me, m'avala.

Està molt bé voler jugar la carta del bon samarità, sobretot quan a l'hora de pagar la factura saps que no trauràs la targeta de crèdit particular sinó la d'empresa, però la realitat és tossuda. La invasió immigratòria massiva i invasiva que rebem no és sostenible, menys encara per a algú que es reivindica feminista, progressista, ecologista i defensor de les classes populars.

Tard o d'hora ho veurà, si no ho ha vist ja, que s'equivoca. La seva ingenuïtat el farà participar d'això que ve. I cregui'm, les futures generacions no el recordaran com un bon samarità, sinó com el còmplice necessari del desastre. Si aquest és el paper que aspira a interpretar, endavant, continuï jugant al Monopoly. Nosaltres, fins i tot a risc de semblar males persones, defensarem els drets, interessos i llibertats del nostre poble. Fins a la victòria.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Catalunya guanyarà. Vostè fracassarà, afortunadament per a totes i per a tots.

El president

Per fer la contrarèplica, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra, en representació del Grup Parlamentari Mixt.

Sílvia Orriols Serra

Gairebé no m'ha sortit a compte pujar l'escala, eh? Sovint se'ns retreu, per part de la resta de grups parlamentaris, que no assistim o que no participem. No és cert, i ho saben. (*Remor de veus.*) L'existència del famós pacte antifeixista impedeix la visibilitat de la nostra activitat parlamentària. Demà presentarem diverses propostes de resolució que són d'interès comú per als catalans i que segurament vostès o la majoria de vostès tombaran sense ni llegir.

És una pena que, en comptes d'actuar com a càrrecs electes al servei dels ciutadans, actuïn com a guardians dels privilegis dels seus partits, avui ja erigits en multinacionals. Entre les propostes presentades, la de deixar sense efecte les subvencions als grups parlamentaris i partits polítics a costa dels pressupostos del Parlament de Catalunya i del Departament de la Presidència, xifrades el 2024 en un total de gairebé 13 milions d'euros; 13 milions que han o haurien de servir per millorar els serveis públics d'aquest país i no per engruixir les arques de cap sigles polítiques. Així entenem que ha de ser i així demanem que sigui.

De fet, ja ho vam plantejar en alguna junta de Mesa Ampliada, i la resposta del diputat de la CUP va ser: «Renuncieu-hi.» Es tracta de renunciar-hi tots alhora, no d'accentuar les desigualtats econòmiques entre els diferents partits polítics. Coi, no eren vostès, que fa un moment parlaven d'extingir aquestes desigualtats? Doncs demà tenen l'oportunitat d'abolir aquesta vergonya. Demostrem que no som aquí per servir-nos del ciutadà, sinó per servir nosaltres el poble de Catalunya. Perquè som aquí per a això, no?

El president

I, en darrera instància, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellers, conselleres... President Illa, en aquest segon debat d'orientació política general no podíem començar la nostra

intervenció sense dir-li a la presidenta del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, Pilar Castillejo, que ens alegra molt que pugui ser ja de nou entre nosaltres.

I, com va fer també vostè en el seu discurs i com han fet diversos dels grups parlamentaris, no podem sinó començar la nostra intervenció fent referència al genocidi que s'està produint encara ara i des de fa dos anys a la Franja de Gaza i sobre la situació que viu en general la població palestina no només a la Franja de Gaza, on evidentment hi ha una situació absolutament desesperada i terrible, sinó també a Jerusalem Est, també a Cisjordània. El genocidi a Gaza és un d'aquells moments transcendentals de la història de la humanitat. Stefan Zweig va escriure al seu dia el llibre sobre els *Moments estel·lars de la humanitat*. Probablement algú haurà d'escriure algun dia el llibre sobre els moments d'ignomínia de la humanitat, i aquest és un d'aquells moments d'ignomínia de la humanitat. Segurament és una de les grans qüestions morals del nostre temps.

I, miri, jo no sé si l'esquerra o els partits, formacions, espais que consideren que el genocidi és quelcom intolerable gaudeixen de superioritat moral sobre altres posicions al respecte, però sí que sé, sentint determinats discursos, que aquests discursos actuen com una brúixola moral inversa i que, per tant, estant com estem, oposats radicalment, és molt probable que estiguem en la posició moral correcta. *(Aplaudiments.)*

Perquè, mirin, ja ho han vist. La reacció d'alguns grups parlamentaris –aquí no se n'han amagat– davant de que s'expliqui la realitat del genocidi a la Franja de Gaza ha estat fer-ne befa, fer-ne escarni. Quin és el nivell d'abjecció al que hem arribat en el debat públic en que algú considera que públicament pot fer befa, escarni no només dels genocidis, sinó també de les persones que, com és natural, es commouen davant de l'assassinat massiu de civils innocents, davant de la mutilació, l'assassinat d'infants innocents? Quin és el nivell d'abjecció al que hem arribat?

Hi ha qui ho justifica. Ahir es complien dos anys dels terribles atemptats de Hamàs, que, evidentment, cal condemnar, però que no poden ser de cap de les maneres el pretext per a una campanya de genocidi adreçat contra tota la població civil palestina de Gaza. Dos mals no fan un bé. Un crim no en justifica un altre de pitjor. I, sens dubte, si la reflexió que hi ha al darrere de tot aquest arc argumental que li hem sentit

a l'extrema dreta en aquesta cambra, en aquest debat i en debats anteriors, és que en el fons entre la població palestina de Gaza no hi ha innocents, que és un argument que sentim sovint a determinats ministres molt radicals en el Govern israelià, en el fons és un argument que els situa en una paradoxa, perquè l'argument de que no hi ha innocents en una societat culpable és un argument típicament esgrimit pel terrorisme per autojustificar-se. (*Aplaudiments.*) Així que vostès veuran quin és el tipus de paradoxes en els que cauen.

En tot cas, la posició del Govern de la Generalitat de Catalunya, com la posició del Govern d'Espanya, és la de la denúncia dels dobles estàndards i del genocidi i la de l'adopció de mesures. Ahir en va anunciar el president de la Generalitat de Catalunya; se sumen a aquestes que va anunciar, a d'altres que ha adoptat el Govern de la Generalitat de Catalunya o que han adoptat fins i tot, molt recentment, el Govern d'Espanya i el Congrés. Un programa que és d'acollida de persones que vinguin de Palestina per atendre-les mèdicament, en primer terme. Doncs sí, si podem ajudar infants que han quedat amputats per les bombes, em sembla que Catalunya vol ser aquí. Catalunya vol projectar-se al món també des de la solidaritat, la promoció de la pau, la cooperació, i fent una contribució al respecte al dret internacional i als drets humans. Per tant, benvingudes siguin aquestes mesures. Ens sembla que la nostra societat és prou rica, prou plena, com per poder permetre's aquesta solidaritat.

Agraïm que ahir, president, comencés la seva intervenció parlant d'aquesta qüestió i situant també quin és el marc en el que ens movem en l'àmbit internacional. Perquè, efectivament, hi ha un enorme corrent reaccionari, nacionalpopulista, d'extrema dreta –té diverses expressions en diversos indrets del món–, un corrent que aprofita determinats malestars socials realment existents i als que cal que les polítiques públiques s'adrecin i que els solucionin, en solucionin les causes, per focalitzar tot aquest cabal de desconcert, de desassossec, de malestar en forma d'odi perquè els porti al poder, no? Volen cavalcar aquesta onada de desassossec, de malestar, convertida en odi fins al poder. I a nosaltres ens correspon fer la reflexió sobre per què han passat determinades coses que això ho han fet possible, i ens correspon veure de quina manera evitem que se'n surtin.

Deia el filòsof francès Albert Camus que tota generació se sent cridada a transformar el món i que a la seva –escrivia fa molts anys– sabia que no li seria possible, però que tal vegada li havia tocat una tasca major, que és impedir que el món es desfaci. Bé, jo crec que, efectivament, ens hem de convocar en la tasca d'impedir que el món es desfaci, però per fer-ho hem d'anar més enllà de la tasca purament defensiva. Cal construir, cal construir alternatives de transformació social en un sentit de justícia i de justícia per a tothom. Perquè el projecte que defensa el Govern de la Generalitat de Catalunya, el projecte que defensa la socialdemocràcia arreu d'Europa i globalment, és un projecte d'igual llibertat per a tothom, de cohesió social i territorial.

President, va fer un discurs ahir..., i l'hem vist avui en un debat en el que ens sembla clar que té el país al cap, que és capaç de situar Catalunya en el context europeu i internacional i vol que hi jugui un paper, Catalunya, en aquest context europeu i internacional, i que a la vegada és capaç d'aterrar-ho en els nostres debats, en els reptes que té la nostra societat, i de fer-ho també amb una visió de col·laboració amb altres administracions, molt significativament les locals, però amb totes les altres administracions.

Em sembla que aquesta és la manera d'abordar els reptes i també de generar les oportunitats que Catalunya té per davant. És fins a cert punt comprensible que davant del canvi climàtic i del canvi tecnològic, amb l'impacte que té en el món del treball, del canvi demogràfic, del canvi de l'enduriment del context internacional, doncs, hi hagi aquest desassossec, aquests malestars. Hi ha molta gent, efectivament, que, malgrat que l'economia va bé, viu penjant d'un fil. És així. I crec que el president de la Generalitat no només n'és conscient, sinó que va expressar la seva empatia amb aquestes persones, amb aquestes situacions, a l'inici del seu discurs, i que tot el conjunt de l'obra de govern en aquest any, de l'orientació que es vol donar a l'obra de govern en el futur, va encaminada a remoure els obstacles que impedeixen a la ciutadania accedir en plenes condicions d'igualtat a la construcció del seu projecte de vida.

El que pretenem, com deia, és una igual llibertat per a tots els nostres conciutadans i conciutadanes, la qual cosa vol dir parlar, abordar les condicions materials que ho fan possible, des de les infraestructures viàries i ferroviàries, aeroportuàries..., també

de telecomunicacions, que fan possible la connexió, la mobilitat, la connectivitat... I, per tant, sí, efectivament, nosaltres defensem que no és incompatible invertir i fer un esforç com el que s'està fent en l'àmbit ferroviari...; recordem –s'ha explicat– que hi ha hagut i està havent-hi, vaja, més de dues-centes actuacions simultànies a la xarxa ferroviària de Catalunya, que és probablement, com indiquen els tècnics, el màxim que admet el sistema pel que fa a ser intervingut sense col·lapsar, no?

Hi ha també la necessitat de parlar de les inversions que es fan en l'àmbit educatiu o formatiu, de les oportunitats que es donen en l'àmbit laboral. Quan el president de la Generalitat..., quan el Govern de la Generalitat parlen del lideratge econòmic de Catalunya, no ho diuen només en termes abstractes o pensant en termes macroeconòmics. Estan pensant, d'una banda, en contribuir als objectius d'autonomia estratègica europea, que no es limiten en absolut a qüestions com seguretat i defensa, per importants que siguin, sinó que tenen a veure també amb un procés de reindustrialització, de reindustrialització sostenible, però de fixació de llocs de treball de qualitat aquí, i de formació i retenció i atracció de talent. També quan parlem de l'equilibri social i territorial, de l'equitat en termes socials i territorials, ens referim a la necessitat d'invertir en equipaments i en serveis públics arreu del territori amb els mateixos estàndards de qualitat arreu.

Parlem de l'habitatge. En el primer debat d'orientació política general es va posar sobre la taula la qüestió dels cinquanta mil habitatges, i s'ha explicat que l'any vinent en tindrem vint-i-cinc mil en qualsevol de les seves fases de producció. Crec que, quan s'expressaven en l'anterior debat tots els dubtes i, a vegades amb certa ironia, s'expressava que això era vendre fum... A mi em sembla que convindria, per honestedat intel·lectual, que es reconegués aquí que molt pocs de vostès esperaven que l'any vinent n'hi hagués vint-i-cinc mil en producció. Jo crec que això... *(Aplaudiments.)* No crec recordar cap govern de la Generalitat que hagi tingut en cap moment vint-i-cinc mil habitatges en alguna fase de producció.

I, evidentment, s'ha explicat aquí, jo crec que un dels grans anuncis que va fer ahir el president de la Generalitat és aquesta fórmula per provar de gestionar tot el sòl disponible que es pot desenvolupar per tal de desenvolupar en el futur fins a 214.000 habitatges, que és el que s'estima, havent-ho estudiat, que podria encabir-se en

aquests solars que estan pendents de desenvolupar el planejament amb les diverses de les categories, de les quatre categories que el president va explicar. I aquí de nou ens hem trobat amb alguns que en feien befa, altres que expressaven un cert escepticisme i altres que deien: «Bé, però és que això és molt lluny, no? Cal fer coses ara.» Bé, anem a pams.

En primer lloc, a nosaltres ens sembla que planificar a mitjà i llarg termini no és en absolut dolent i, de fet, formava part d'aquelles característiques que un esperava trobar no només en l'esquerra socialdemòcrata, sinó també en altres esquerres. Sembla curiós que es critiqui aquest esforç per planificar, però és que, a més, no és incompatible amb altres mesures, algunes de les quals hem acordat, altres de les quals estan en tràmit en aquest mateix Parlament i d'altres de les quals segurament es poden discutir i podem acordar.

D'alguna manera, en política d'habitatge –i perdonin-me, perquè no vol ser en absolut una frivoltzació, sinó tan sols un resum–, crec que el que defineix les polítiques que s'han de fer és el títol que tenia aquella pel·lícula que va obtenir l'Oscar el 2023, que és «tot a la vegada a tot arreu» –«tot a la vegada a tot arreu». *(Aplaudiments.)* Perquè, efectivament, hi ha la necessitat de fer-ho i, en fi, hi ha una demanda social i hi ha una percepció per part dels responsables polítics, per part del Govern de la Generalitat de Catalunya, i crec que és una percepció, que pot ser compartida, de que el principal factor de la desigualtat social avui en dia a Catalunya és la dificultat de l'accés a l'habitatge.

També n'hi ha un altre, per cert, que no és exclusiu de Catalunya. Ens passa com a mínim a Espanya i segurament a molts d'altres països de la Unió Europea, i d'aquest la dreta no en vol parlar mai, tu, és una cosa que és fascinant. I aquí és on cau el discurs social que algunes dretes ens han fet en aquest debat, cau pel seu propi pes. Bé, primer perquè tenim memòria. Ens recordem de les retallades. Ens recordem del que han proposat i votat en aquest i en altres parlaments al llarg de tota la seva història. I, és més, veiem el que voten i proposen en l'actualitat.

Però, en segon terme, els cau el discurs perquè del que mai volen parlar és, per dir-ho ras i curt, del repartiment del pastís. O sigui, els nostres països –Catalunya, Espanya, la Unió Europea en el seu conjunt– són molt més rics que fa unes dècades.

I aquest creixement s'ha produït i sí, les classes populars i treballadores han tingut progressos materials, sens dubte, però els seus salaris reals s'han vist estancats. I, per tant, un dels debats a obrir i que mai vol obrir la dreta és la participació de les rendes del treball en la riquesa nacional. Aquesta és la gran qüestió, que aquí està creixent molt l'economia i cal repartir, però no només per l'acció de govern, sinó que també cal que el treball sigui dignament remunerat, que es torni a associar a allò que es va dissociar a partir dels anys setanta, que és la productivitat i el creixement de la retribució del treball. Això és absolutament fonamental. És una tasca que almenys les esquerres ens hauríem d'encomanar. I no només les esquerres polítiques: sindicals, socials i altres, perquè és l'autèntica batalla.

D'alguna manera –abans hi feia referència la diputada Albiach, en nom del Grup dels Comuns–, el neoliberalisme et volia convèncer de que els problemes que tenies no eren de caràcter socioeconòmic i no tenien una solució política, sinó que el problema eres tu, que no t'esforçaves prou o, en un cas extrem, de literatura d'aeroport, doncs, no ho desitjaves prou fort, no? Però ara l'extrema dreta et vol convèncer de que el problema és el veí; que has d'odiar molt fort el progre, has d'odiar molt fort el migrant, perquè el teu problema socioeconòmic és el veí, no fos cas que miressis cap amunt i veiessis el panxó de riure que s'estan fent aquesta gent a qui serveixen les extremes dretes. (*Aplaudiments.*)

Perquè les extremes dretes són això. Són això, són la *force de frappe*, la tropa de xoc del gran capital i dels interessos estrangers –fixin-s'hi, una nova paradoxa, i dels interessos estrangers. Si és que són admiradors i es passen el dia afalagant aquests líders amb ínfules autocràtiques i amb característiques sociopàtiques, narcisistes, que han sorgit en l'extrema dreta. I es passen el dia fent-los la pilota també, per dir-ho ras i curt. I els conviden i els hi fan tuits celebrant les seves polítiques. I, clar, el problema és que se'ls veu el llautó. El problema és que estem veient quines són les polítiques que fan a Argentina. Abans algú presumia, crec que era VOX... Argentina? Doncs han disparat la pobresa. El cinquanta-tres per cent de la població argentina està en situació de pobresa. Francament, per venir d'alguns que deien que anaven a revitalitzar l'economia argentina i tal..., doncs que es passegin per Argentina i mirin com està la situació.

En segon lloc, els Estats Units d'Amèrica. Ja ho estem veient. Un intent de demolició del poc del caràcter social que pogué tenir els Estats Units i un intent encara més clar de demolició de totes les salvaguardes institucionals i del caràcter democràtic dels Estats Units, deshumanitzant les persones migrants, segrestant-les pel carrer i portant-les a centres d'internament o presons a l'estranger sense dret a un procés, perseguint els dissidents, siguin humoristes, siguin periodistes. Ara, fa escassos minuts, sabíem que el president Donald Trump demanava la detenció de l'alcalde de Chicago. Bé, aquesta construcció de l'enemic interior i de l'amenaça exterior que posa la nació en perill, doncs, és bastant característica de les forces d'extrema dreta.

Però, mirin, els diré: el que sotmet a estrès l'estat social i democràtic, el que sotmet a estrès els serveis públics no és el fet de que siguem més, ni tan sols que vingui de més lluny la gent que està venint, sinó les polítiques que practiquen la dreta i l'extrema dreta de laminació de l'estat social, d'erosió de les garanties i dels drets socials, de desinversió en els serveis públics. I al final es produeix un cicle que és absolutament pervers, que és un cicle en el que la dreta i l'extrema dreta es dolien dels mals que contribueixen a crear. És a dir: «Desinverteixo de la sanitat pública, funciona malament, aprofito per fer uns negocis amb la sanitat privada, i, quan ja ho tinc tot ben cuit i malament, en dono la culpa al migrant o al progrés i que em votin, no?, perquè jo odio molt fort i represento aquest malestar que he contribuït a crear.» Doncs s'ha de trencar aquest cicle. S'ha de denunciar. Han de caure les caretes i s'ha de trencar aquest cicle. *(Aplaudiments.)*

Mirin, quan jo vaig néixer —que no té més importància, però s'ha d'agafar una dada—, l'any 79, érem 5,9 milions de catalans —encara no érem 6 milions, no s'havia fet el lema de «Som 6 milions»—; 5,9 milions de catalans. Ara, el 2025, som 8,2 milions de catalans, al juny. A Espanya hi havia 37 milions de ciutadans i ciutadanes espanyols, i ara, 48,8 milions. Bé, deuen convenir amb mi, espero, que entre l'any 79 i l'actualitat s'ha desenvolupat l'estat social a Espanya, equiparant-nos amb molts dels països de la Unió Europea; molts dels països en què les persones que lluitaven políticament contra la Dictadura s'emmirallaven per veure-hi un règim de llibertats, de prosperitat compartida, d'igualtat de drets. I, per tant, hem construït tot això amb tot aquest augment de població. No són pocs, eh?, són uns quants milions de persones més.

Per tant, no és això el que estressa els nostres serveis públics. I la solució, quan hi ha migradesa de recursos per als serveis públics o es considera que n'hi pot haver, no és restringir l'accés a algunes persones a aquests serveis públics, en absolut; és eixamplar i fer més fort l'estat social, que, a més a més, té com a avantatge que ajuda a garantir el caràcter democràtic de les nostres societats. Perquè quan les democràcies forneixen la seva principal promesa, que és una tendència a la igualació social, aleshores l'adhesió a les institucions democràtiques creix i permet desenvolupar un debat públic en condicions. I, per tant, aquí també... Que jo penso que seria bo que en prenguéssim alguna formació que pot estar, diguem-ne, tensionada per l'emergència d'aquests nous fenòmens de l'extrema dreta, sigui la dreta tradicional d'àmbit espanyol o sigui la dreta tradicional d'àmbit català.

No tinc intenció de polemitzar, però hi ha hagut alguna qüestió en la intervenció de Junts que m'ha preocupat. D'entrada, simplement per donar la dada, vostè deia, senyor Batet, que augmenta el PIB a Catalunya però no augmenta el PIB *per capita*. L'Idescat diu que entre el 23 i el 24 va pujar un 2,4 per cent el PIB *per capita* a Catalunya, per un 2,3 per cent a Espanya i per un 0,7 a la Unió Europea. Ho dic per donar una dada.

Després, a vostè li preocupava que el PSC hagués coincidit en un sentit de vot negatiu –és a dir, estant en desacord amb propostes d'altres– vuitanta vegades amb PP i VOX. Bé, qui vota més amb les extremes dretes d'aquesta cambra és el Grup de Junts. I no ho dic amb alegria ni per posar el dit a l'ull, però les coses com siguin. El vot coincident de PP, VOX i Junts són 976 votacions en aquest Ple. I el vot coincident amb Aliança Catalana són 1.940 votacions. Això són dades.

Però això, cregui'm, no és el més rellevant. El que a mi em va semblar més rellevant del seu discurs és la qüestió aquesta –que és el mantra de la seva oposició– de la desnacionalització, l'espanyolització a la que hipotèticament el Govern de Salvador Illa sotmet Catalunya. Ho vaig dir en el debat d'investidura i ho torno a dir. En primer lloc, la nació no són vostès –la nació no són vostès. (*Aplaudiments.*) La nació som tots i totes.

En segon lloc, la nació no està en perill, sobretot no està en perill pel fet de que vostès no governin. La nació no està en perill –la nació no està en perill. I cada

vegada que em ve algú amb el *hashtag* de salvar Catalunya o salvar Espanya o el que sigui, el meu instint i el conjunt de la història universal m'indiquen que he de sortir corrents en direcció contrària. Cada cop que hi ha un salvapàtries, cada cop que algú vol salvar la nació, ho fa a base d'assenyalar enemics interiors i enemics exteriors. L'enemic exterior alguns sembla que el tenen molt clar, ens parlen de la «invasió invasiva»; està bé, com a qüestió de redundància. Però vostè ha fet una cosa que està molt al límit d'assenyalar-nos els socialistes i les socialistes com l'enemic interior, perquè quan vostè diu que la nació està en perill, que el català està en perill i que nosaltres desnacionalitzem, ens assenyala implícitament com a enemics de la nació. Si jo ja sé... Vaig néixer el 79, he estat socialista des de que tinc ús de raó i, per tant, «botifler» m'ho han dit tota la vida, però per molt que això als anys vuitanta pogués tenir unes determinades lectures –tampoc massa bones–, en l'actualitat jo crec que ens hauríem de moderar en com assenyalarem els nostres adversaris polítics.

Perquè, en fi, el que passa és que vostès tenen una idea del que és la nació, nosaltres en tenim una altra; vostès tenen un projecte per a la nació, nosaltres en tenim un altre. Nosaltres pensem que estimar el país és estimar els seus serveis públics i posar-hi recursos. Estimar el país és estimar les seves infraestructures i posar-hi recursos. Estimar el país és garantir la sostenibilitat social, ambiental de la nostra societat en el futur. Estimar el país és també tenir més confiança en la seva capacitat de produir un procés de creixement econòmic, de compartir la prosperitat que genera, de *fabricar* –fixi's com li dic– nous catalans. Si és que ho vam fer als cinquanta i seixanta i ho hem fet els anys noranta. Fabricar nous catalans, sent com som, una societat oberta, plural i diversa i ajudant..., sense una idea d'assimilació cultural, però ajudant a que tothom que ve aquí se senti això casa seva i participi amb nosaltres del debat públic, de la fixació de quins han de ser els drets, els deures de cadascú.

I, en fi, hi ha alguna gent que considera que determinades cultures –em sap greu fins i tot reproduir l'argument– són incompatibles amb els valors democràtics o els valors que, des de la Revolució Francesa, una bona part de l'arc parlamentari ha considerat valors universals. A mi em sembla que això és un argument fal·laç, que és mentida. Que si un mira, a més, quina ha estat l'evolució de la nostra pròpia

societat en..., re, tampoc tantes dècades, eh?, des dels anys cinquanta, seixanta fins ara, s'adonará de com canvien de ràpid les societats, com canvien de ràpid els valors, en el sentit de que la gent és perfectament capaç d'assumir, d'incorporar nous valors i noves formes d'estar i de veure el món.

En fi, tot això per dir-los que no comparteixo en absolut l'argument, que em sembla xenòfob i racista, de que hi ha determinades persones que, pel fet de tenir un aspecte diferent del nostre o un bagatge cultural diferent del nostre, no són capaces d'estimar la llibertat, la igualtat i la solidaritat tant com ho fem nosaltres. *(Aplaudiments.)*

Però per fer totes les polítiques públiques que el Govern vol fer, les que ja té engegades, les que estan executant-se, les que ens ha anunciat, que no només es centren en l'habitatge, sinó que, com hem dit, tenen a veure també amb infraestructures, que tenen a veure amb seguretat, que tenen a veure amb la reforma de l'Administració, que tenen a veure amb el canvi climàtic, les renovables, la gestió forestal, que tenen a veure amb la descarbonització, efectivament, que tenen a veure amb la sanitat, amb la reducció de l'espera per la dependència i la discapacitat..., per fer tot això, òbviament, hi ha eines amb les que seria bo comptar.

En primer lloc, amb un finançament just per a Catalunya, un finançament que en els acords d'investidura amb Esquerra Republicana vam descriure i en el que els socialistes i les socialistes, el grup parlamentari que dona suport al Govern, es referma amb la voluntat ferma de donar compliment a aquests acords. I també, òbviament, fora bo comptar amb uns pressupostos. I a nosaltres ens sembla que hi ha elements més que suficients de context que aconsellen aprofitar ara per fer uns pressupostos; entre altres, el context econòmic positiu, que permet fixar estructuralment uns recursos que al final no són per al Govern, sinó que són per millorar els serveis públics –l'educació, la sanitat, etcètera. En fi, per fer tot això necessitem aquestes eines.

I jo crec que una cosa que podem extreure com a positiva del debat és que hi ha hagut un consens bastant ampli sobre la necessitat de confrontar els discursos d'odi i les polítiques d'odi amb una convocatòria a l'esperança. No goso dir tant, com ha dit algun grup que m'ha precedit en la paraula, com que nosaltres ens identifiquem amb l'esperança, seria potser excessiu. Però sí que volem promoure l'esperança, i

l'esperança apareix quan hi ha condicions de possibilitat, i aquestes condicions de possibilitat, en la nostra societat, existeixen. La societat catalana és resilient, és forta, té potencial. Les energies d'aquest país, quan es desfermen..., quan hi ha un esforç col·lectiu per assolir unes metes, per assolir uns objectius, aquest país és capaç de fer grans tasques i d'assolir grans fites. I el president ens convocava a aquesta esperança. I darrerament, tot i que no li vaig sentir en el seu darrer discurs, li he sentit dir en altres àmbits que considera que el mot d'ordre avui és el compromís. Efectivament, els qui creiem en l'acció política col·lectiva sabem que l'esforç transformador s'ha de mantenir en el temps, i que, per tant, cal tenir aquest compromís amb projectes a llarg termini, amb una transformació a llarg termini.

Jean Jaurès, el fundador del socialisme francès, deia que la història ens ensenya la dificultat de les grans tasques, la lentitud dels assoliments, però justifica una invencible esperança. Doncs a aquesta esperança és a la que ens convoquem.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president del Parlament. Senyor Pedret, prenc la paraula per agrair el suport del grup parlamentari que vostè presideix i del que jo també formo part, suport que ens presten al Govern, i sobretot per centrar-me en tres coses, no?

Primer, en els valors que han presidit sempre l'acció del nostre projecte polític i també d'aquest grup parlamentari. És important en el món en el que vivim. Vostè ha parlat també de la situació internacional, de Palestina. Tenir els valors clars i saber en cada moment i en cada conjuntura històrica aplicar i declinar aquests valors de llibertat, de justícia, de fraternitat, no?, és el nord, és l'àncora, és el que ens orienta en moments de canvis, en moments de que pugui haver-hi certa desorientació.

La segona cosa que volia subratllar i agrair al grup parlamentari que vostè presideix, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, és la capacitat d'acordar. Crec que la política avui en dia..., la política, en els temps que estem vivint, requereix capacitat d'acords. Som societats plurals. L'expressió de la pluralitat de la societat

es reflecteix en aquesta cambra. I penso que s'ha de posar molt en valor la capacitat d'acordar i la valentia d'acordar i l'exercici d'arribar a acords. Crec que aquest és el camí que s'ha de seguir. I agraeixo, en aquest sentit, l'actitud i el capteniment del grup parlamentari. És que no hi ha un altre camí. I penso, a més a més, que potser els darrers anys s'ha posat molt en relleu i s'ha valorat en excés la capacitat de..., o l'actitud de confrontar i de marcar molt allò que ens diferencia, i penso que, en canvi, saber trobar punts d'acord és el que defineix la política útil i la bona política en aquests moments, no?

I, en tercer lloc, doncs, també el sentit de justícia social, que no és exclusiu, per descomptat que no, del grup que vostè presideix i del que jo formo part, però que sí que també el grup del que jo formo part i que vostè presideix en fa bandera, no? Hi han altres grups en aquesta cambra que en fan bandera, molts, eh?, però nosaltres també. Jo vaig intentar ahir explicar com estava el país i, des del nostre punt de vista, cap a on l'havíem de portar. I vaig defensar una Catalunya centrada en les tres prioritats que crec que són més rellevants: habitatge, seguretat i prosperitat compartida –a les tres vostè s'hi ha referit.

Per cert, en matèria de seguretat i d'ordre i de tenir un país ordenat, també hem parlat de trens. I ahir vam començar el desdoblament de la línia de rodalies. Deixi'm fer un anunci també o..., en fi, anunciar una proposta que volem portar a aquesta cambra: això de pintar els trens s'ha acabat. A partir de gener de l'any que ve rebrem trens nous, cent deu, progressivament. Són material públic. Afecta la seguretat. Un tren pintat amb grafitis no pot circular; si no se li veu la matrícula, si té els miralls..., els retrovisors..., no pot sortir. I hem d'acabar això, que ha esdevingut ja com una mena de... S'ha d'acabar. Ni fa referència a la dignitat d'un mecanisme d'un vehicle de transport públic... I, en aquest sentit, el meu grup, el Govern, vol proposar augmentar les sancions, augmentar les sancions fins a una quantitat que sigui dissuasiva: noranta mil euros. I espero que els grups d'aquesta cambra que siguin partidaris de l'ordre i del respecte a un servei públic de mobilitat com és aquest hi donin suport, no? *(Aplaudiments.)*

Habitatge, seguretat i prosperitat compartida, no? Valors, capacitat d'acordar, sentit de justícia social, amb aquesta Catalunya centrada en l'habitatge, en la prosperitat

compartida i en la seguretat, i esperança transformadora en un món en canvi, efectivament. Un món en canvi que no ens ha de portar *només* a indignar-nos –a vegades sí, però no només a indignar-nos–; que, per descomptat, no ens ha de portar a resignar-nos –no hi ha res a fer, no hi ha res a fer, en fi, em centro en allò que em convé a mi–, sinó que ens ha de portar, a aquells que creiem en el progrés dels pobles i de la humanitat, a comprometre'ns políticament, que és el que molts en aquesta cambra fem.

Moltíssimes gràcies, senyor Pedret.

El president

Gràcies, senyor president.

Acabat el debat, i per tal de donar compliment a l'article 155 del Reglament, els recordo que la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent (*remor de veus*) –els prego tota l'atenció, especialment als portaveus i a les portaveus. El termini per presentar les propostes de resolució subsegüents al debat és fins avui dimecres trenta minuts després de suspendre la sessió, és a dir, a dos quarts i quatre minuts de set –dos quarts i quatre minuts de set. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes de resolució admeses a tràmit es farà un cop hagi finalitzat la reunió de la Mesa, que tindrà lloc posteriorment.

El termini per presentar les propostes transaccionals serà fins demà dijous a la una de la tarda. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes transaccionals admeses a tràmit es farà un cop hagi finalitzat la reunió de la Mesa, a les dues de la tarda, aproximadament. La sessió per al debat i votació de les propostes de resolució es reprendrà demà dijous a les cinc de la tarda.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i quatre minuts.